ZONA CREPUSCULARA

Anul I, nr. 1

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

La noi, în Zona Crepusculară

Am crezut, ani mulți, că singurul spațiu în care pot să mă simt cu adevărat liber este doar propriul meu creier — atît și nimic altceva.

Era și greu să gîndim altfel, aveam în jur (dar purtam, toți, și în suflete) închisori, gratii, garduri de sîrmă ghimpată, înexpugnabile ziduri ale Berlinului și cortine de fier cu aer de veșnicie. În consecință, îmi populam cîmpiile elizee din propriu-mi cortex cu utopii, inventii proprii sau povești create de alții, și dincolo de coaja vieții de zi cu zi, aveam un miez, o cochilie, un adăpost. Mărturisesc că, împărtășindu-mi „viciul" cu alții (din ce în ce mai mulți, pe măsură ce anii — grei — treceau), mă simțeam uneori fericit, sau cel puțin ușurat. prin solidaritatea întru visare pe care o găseam

ALEXANDRU MIRONOV

(Continuare în pag. a 16-a)

ZIUA ÎN CARE ARDE CERUL

Ascund Statele Unite informații despre farfuriile zburătoare ?

Prăbușiri de OZN-uri

DREPTUNGHIUL CARPATIC

CARPAȚII MERIDIONALI — spațiul zonei crepusculare din Europa ?

Ipoteze — Ipoteze — Ipoteze

Faptul că trăim în această zonă a lumii este, poate, cel mai mare noroc pe care-l avem, în raport cu colegii noștri de planetă.

Dreptunghiul generat de meridianele 22° și 27° și paralele 45° și 46° ascunde celor ce nu știu cum să privească harta, deopotrivă, trecutul și viitorul. La fel, prezentul, pe care, se susține, nu-l mai „înțelege" nimeni.

De unde această tulburătoare fierbere social-planetară, aceste „războaie ale etniilor", care mă fac să cred că avem de-a face cu o anume „formă" a celui de-al treilea război mondial (numeroase conflicte mici și absurde, generatoare de neliniști mondiale, ce pot fi asamblate, din punct de vedere al consecințelor, într-un tot).

Carpații Meridionali, această integrală înaltă, desfășurată de la est la vest, între Munții Vrancei și Munții Almăjului, acoperind, de la zero la infinit, spiritualitatea română, pe întreg „n"-spațiul, ascund, în și dedesubt și împrejur și deasupra alte dimensiuni, străine, la prima vedere, existenței noastre.

Timpul poate fi „tinerețe fără bătrînețe și viață fără de moarte", spațiul este determinat de viteza de deplasare — „mai iute ca vîntul și ca gîndul", starea în discuție e „căciula" care face rumânul nevăzut (invizibil). Oare nu așa ne și apar nouă „fenomenele aerospațiale neidentificate", din respectiva carpatică zonă ? Cine sînt zburătorii, licuricii, zmeii sau pur și simplu, luminile care se deplasează aidoma „armăsarilor" fermecați și înghițitori de jăratec din basmele românești ?

Să existe oare în subteranele Meridionalilor, transferatoare de materie, vizitate de Orfeu, Zalmoxis sau de Abaris (profesorul lui Pythagoras) care, după cum spune Herodot, a și făcut înconjurul lumii cu o „săgeată magică" ?

De ce există, oare, în „Dreptunghiul Carpaților", vîrful Omul, poziționat chiar în centrul careului delimitat de meridianele 25°—26° și paralele 45°—46° ? Și apoi Babele, Sfinxul, psihofotografii cu umbre umanoide, depresiuni în care vrei să cobori cu elicopterul și te oprești într-o ceață invizibilă, OZN-uri care produc holograme simbolice sau panorame de orașe ce induc în eroare aviatori încercați...

Mă întreb : oare cît timp mai trebuie să treacă ca să devenim amolu receptivi la fenomenele sesizate continuu de martori înspăimîntați, uimiți și adesea speriați de ridicolul unei atari relatări ca să ne purcedem serios de studierea „Dreptunghiului Carpatic" ?

Atunci cînd ni se povestește că martorul stătea pe malul lacului Cîlcescu și că deodată s-au auzit sub pămînt zgomote, de parcă s-ar fi deplasat cineva, sau că, undeva, peste Olt, se zărește din cînd în cînd, un fluviu de lumină, în care oamenii unei holograme, se pot descifra imagini specifice continentului african, sau că un OZN proiectează peste Munții Retezat un lanț de simboluri luminoase, în fața unui grup consistent și consternat de martori sau că la „Bilea Lac" soldații au fost terorizați de o apariție cel puțin insolită, cum să nu dorim a ne dedica tot timpul vital întru descoperirea „lumii de acolo" ?

Ce să fie ea ? O lume coplanetară, găzduită în alt timp sau în altă dimensiune, o civilizație extraterestră, plasată în această zonă din timpuri imemoriale și generatoare de mituri, religii, basme specifice sau pur și simplu, cîmp experimental secret al civilizației contemporane ?

Îi rog pe cititorii care cunosc diferite aspecte legate de supozițiile anterioare să ne scrie, să colaboreze cu noi la realizarea pe mai departe a acestei rubrici.

MIHAELA MURARU-MĂNDREA

Premiile SF importante ale anului

PREMIILE HUGO

(Decernate la cel de-al 49-lea World Con. Chicago, U.S.A.)

Roman : THE VOR GAME de Louise McMaster Bujold
Nuvelă : THE HEMINGWAY HOAX de Joe Haldeman
Povestire : THE MANAMOUKI de Mike Resnick
Povestire scurtă : BEARS DISCOVER FIRE de Terry Bisson
Artist profesionist : Michael Wehlan
Editor profesionist ; Gardner Dozois pentru IASFM (Isaac Asimov Science Fiction Magazine) și pentru seria Year's Best SF
Film : Edward Scissorhands (20th Century Fox)
Carte nebeletristică : HOW TO WRITE SCIENCE FICTION AND FANTASY de Orson Scott Card
Fanzin : LAN'S LANTERN — George' Lan' Laskowski
Semi-prozin : LOCUS — Charlie Brown

PREMIUL NEBULA

Roman : TEHANU : THE LAST BOOK OF EARTHSEA de Ursula K. Le Guin.
Nuvelă : THE HEMINGWAY HOAX de Joe Haldeman
Povestire : TOWER OF BABYLON de Ted Chiang
Povestire scurtă : BEARS DISCOVER FIRE de Terry Bisson
Grand Master : Lester Del Rey

PREMIUL JOHN W. CAMPBELL

Julia Ecklar

PREMIILE JAPONEZE (Seiun)

Roman : HYBRID CHILD de Mariko Ohara
Roman tradus : THE UPLIFT WAR de David Brin
Povestire tradusă : SCHRODINGER'S KITTEN de George Alec Effinger
Film : Ginga-Uchu Odyssey (după o povestire de Greg Benford)

PREMIILE ITALIENE (Urania)

Roman : LUNA DI SANGUE, LUNE DI MORTE de Vittorio Gatani

PREMIILE GERMANE

Roman : ZENTRUM DER MILCHSTRASSE de Herbert W. Franke
Povestire : GOEDEL GEHT de Andreas Finding.

PREMIILE SOVIETICE

Roman : CĂPITANUL ALDEMIR de Vladimir Mikhailov (premiul AELITA, „Nebula" sovietica)
Roman : ORAȘUL CONDAMNAT de Arkady și Boris Strugatsky (premiul Marele Cerc, „Hugo"-ul sovietic)

MIHAI BĂDESCU

ZIUA ÎN CARE ARDE CERUL

De HARLAN ELLISON

Au venit la noi să înflăcăreze cerul și în prima zi au murit zece mii. Urletele lor ne copleșeau, femeile fugeau spre dealuri să scape de țipetele obsedante, dar nu exista scăpare... pentru nici unul din noi. În cer ardea moartea și partea uimitoare, de necrezut, era că... această moarte nu era a noastră.

A început în primele clipe ale unei dimineți de duminică. Primul a apărut ca o scînteie cosmică, licărind în noapte. Apoi, cu puțin timp înainte ca primul să întîlnească pulberea a apărut altul și apoi altul și curînd cerul semăna cu vitrina unui bijutier, în care sclipeau nenumărate diamante.

M-am uitat spre bolta cerească de pe acoperișul Observatorului și i-am văzut pe toți ; mici gămălii strălucitoare, prăvălindu-se ca picăturile unei ploi de foc. Și deodată, înainte de a-mi putea explica ceva, am știut : se petrece ceva important. Nu valoarea oarecare a unei podoabe... nu însemnătatea unui război... ci prețuirea pe care o dăm creației Universului și a felului în care el se va sfîrși. Și am știut atunci, că același lucru se întîmplă pretutindeni pe Pămînt.

Nu există îndoială, Pretutindeni bolta era brăzdată de ei, cădeau și ardeau într-una. Cerul nu era cu mult mai luminos, era ca și cum un milion de stele și-ar fi adăugat dintr-o dată strălucirea lor, într-o viață infimă cît clipirea unei microsecunde.

L-am auzit pe Portales strigîndu-mă de jos. „Frank ! Frank ! vino aici, e fantastic !"

Am coborît în sala telescopului și l-am văzut privind concentrat prin ocular. Lovea cu pumnul în cutia mecanismului de reglare. Părea că vrea astfel să striveasca zădărnicia și ciudățenia. O nimicire fără nici un înțeles. „Uită-te aici Frank. Vrei să privești puțin ?". Vocea sa avea accente ascuțite de neîncredere.

L-am dat deoparte și m-am aplecat pe ocular. Telescopul era îndreptat spre Marte. Cerul planetei roșii ardea ca focul și el. Aceleași puncte luminoase, aceleași focuri de artificii spiralate. Am privit-o îndelung și pretutindeni, peste întreaga suprafață a planetei, am văzut aceleași străluciri.

„Sună-l pe Bikel, la Wilson", i-am spus lui Portales. „Întreabă-l ce vede pe Venus".

L-am auzit în spatele meu pe Portales formînd numărul și discutînd cu Aaron Bikel, de la observatorul de pe muntele Wilson. Am putut vedea licărirea ecranului videofonului reflectată de suprafața lustruită a telescopului, dar nu m-am întors ; știam ce va răspunde.

În cele din urmă a închis și reflexiile colorate au dispărut. „Același lucru", spuse el tăios, ca și cum m-ar fi provocat să-i răspund. Nu m-am întors. Acum trei ani el a fost cel care s-a opus să preiau eu direcțiunea observatorului, de atunci m-am obișnuit cu contradicțiile sale, nevoit fiind în repetate rînduri să-l pun la punct.

Am rămas un timp pe loc, apoi am părăsit cupola.

Coborînd la parter, am început să caut un post de radio, în speranța că voi afla ce se întîmplă la Tokio, Heidelburg sau Johannesburg. N-am reușit să prind nici o relatare despre straniul fenomen în scurtul răstimp cît m-am jucat cu butonul de acord, dar eram sigur că pretutindeni se întîmplă același lucru.

Apoi m-am reîntors în cupolă și am reglat telescopul.

După o discuție cu Portales am coborît ocularul, pînă cînd țintea puțin deasupra orizontului. L-am mișcat în toate părțile, dar strălucirile luminoase îmi scăpau mereu din cîmpul aparatului. Atunci am cuplat camera foto și am lărgit cîmpul imaginii. Apoi am oprit motorul și am lăsat obturatorul deschis. Mă gîndeam că frecvența mare a flăcărilor va face ca, inevitabil, cel puțin una să apară în cîmpul telescopului.

Am coborît și am început din nou să caut un post la radio. Am petrecut două ore lîngă el, pînă cînd am captat un buletin de știri din Suedia. Bineînțeles, aveam dreptate.

Portales a venit după două ore și mi-a spus că a făcut o grămadă de clișee, care trebuiau developate. Era un lucru prea greu pentru nerăbdarea sa adolescentină și, cum nu aveam pic de încredere în el, i-am spus să le lase în cutie că o să le developez singur.

Cînd am scos fotografiile din fixator am dat deoparte treisprezece sau paisprezece clișee goale, înainte de a găsi ceea ce căutam.

Nu erau meteoriți.

Dimpotrivă.

Fiecare flacără cerească era o creatură. Dar nu umană, departe de asta.

★

Fotografiile le arătau înfățișarea, dar abia după ce misiunea Snatch a reușit să aducă una de pe cer am putut afla cît sînt de mari, că strălucesc într-o lumină proprie și că sînt telepatice.

Din cîte îmi dădeam seama, nu era greu să capturezi una. Nava își deschidea containerul și activa mecanismul de aspirare. Totuși, creatura s-ar fi putut împotrivi, agățîndu-se, de pildă, cu una din mîinile sale cu șapte gheare de margine și rezistînd aspiratorului. Dar părea și ea interesată, după cum am aflat mai tîrziu ; avea cinci mii de ani și nu bănuia că vom ajunge atît de departe, așa că deveni curioasă.

Din cauza aceasta s-a lăsat prinsă.

Cînd, printre alți cinci sute de savanți, m-au chemat și pe mine (Portales, desigur, își asigurase participarea prin mijlocirea șarlatanului de senator), am intrat în Institutul Smithsonian și i-am găsit gata instalați și mirîndu-se... doar atît, stînd și minunîndu-se.

El, sau ea, nu vom ști niciodată, semăna cu Ra, străvechiul zeu egiptean. Avea un cap de șoim, sau ceva asemănător, cu ochii mari, larg deschiși, verzi, punctați cu nuanțe stacojii, portocalii și negre. Corpul era subțire, dar umanoid, cu două mîini și două picioare. Avea articulații pe care noi nu le avem, dar i se putea recunoaște pieptul, genunchii, bărbia. Creatura avea o culoare palidă, lăptoasă, excepînd creasta de șoim de un albastru strălucitor, bătînd spre alb. Ciocul era albastru deschis, culoarea toninduse în nuanța palidă a pielii. Avea șapte degete la mîini și la picioare, cu gheare lungi și ascuțite.

Zeul Ra, Zeul Soarelui, Zeul luminii.

Creatura răsfrîndea o lumină difuză : o aureolă distinctă o înconjura ca un halou. Stăteam acolo, cu ochii pironiți în cușca de sticlă. Nu era nimic de spus, acolo, în fața noastră, se afla prima creatură din altă lume... Vom merge și noi departe în spațiu, dincolo de Luna pe care am atins-o în 1963, de Marte, pe care l-am survolat în 1966, dar, din cîte știm pînă acum, Universul este gol și nesfîrșit. Poate vom întîlni acolo creaturi cu înfățișare incredibilă, care desfide orice imaginație. Dar aceasta este prima.

O fixam încordați. Ființa avea aproape patru metri.

Portales îi șopti ceva lui Karl Leus de la Caltech. Am pufnit disprețuitor, gîn-

dindu-mă că nu se lasă niciodată, aș fi rîs dar nu-mi permiteam. Era un arivist în toată puterea cuvîntului. Leus nu părea impresionat. Afișa un interes de suprafață pentru ceea ce-i spunea Portales, normal, luase premiul Nobel în 1963 și se simțea obligat să fie politicos chiar și cu ariviști agasanți, cum era asistentul meu.

Ofițerul, nu i-am aflat numele, stătea pe o platformă, în apropierea uriașei cuști de sticlă din care creatura ne urmărea nemișcată.

Au pus hrană de toate felurile printr-o deschidere specială, dar se părea că creatura nu dorea să guste nimic. Se mulțumi să stea așezată, liniștită și totuși amuzată, nemișcată și stranie.

„Domnilor, domnilor, vă rog liniște !", spuse ofițerul cu o voce cîntată. Se lăsă liniștea, greu, ca un semn al lipsei noastre de respect pentru el și măsurile sale de siguranță, care ne-au dat atîta bătaie de cap la intrare.

„V-am invitat aici..." — continuă el insistînd pompos pe **v-am** ca și cum el ar fi însăși încarnarea guvernului, „să încercăm să rezolvăm misterul acestei ființe, să aflăm ce anume caută ea pe planeta noastră. Noi vedem în această creatură o gravă amenințare la...", și o ținu tot așa, psalmodiind și parodiind toate avertismentele întîlnite pe Pămînt. Nu-și dădea seama că ne băteam joc de el și că ne-ar fi plăcut să-l dăm jos de pe platformă cu huiduieli. Creatura nu reprezenta nici o amenințare. Dacă nu-l capturau, pe el sau pe ea, ființa ar fi ars alături de ceilalți în atmosferă.

L-am ascultat pînă la capăt. Apoi ne-am apropiat și am privit creatura. Își deschise pliscul într-o expresie asemănătoare unui zîmbet și am simțit un fior străbătîndu-mă. Era genul de fior pe care îl simți ascultînd o muzică profund emoționantă sau cînd iubești. Era ceva ca un freamăt profund în adîncul trupului meu. Nu-l pot explica, dar prevedea ceva. Am încetat să mai gîndesc, mi-am încheiat existența, dacă adevărata dovadă a ei este **cogito ergo sum.** Am încetat să gîndesc și am început să adulmec ciudățenia din fața mea, să savurez miasmele spațiului și a lumilor îndepărtate, a uneia anume în mod special.

O lume în care vînturile sînt atît de puternice încît locuitorii ei au gheare la picioare, cu care se ancorează ferm în sol pentru a rezista rafalelor. O lume în care abundă culorile, de la verdele vegetației unui anotimp, la albul palid al larvelor din următorul. O lume în care trei Luni împodobesc cerul azuriu, cîntînd în trecerea lor despre lupta unor forțe invizibile, acompaniate de mări și deșerturi. O lume plină de minunății, mai veche ca omul, mai bătrînă chiar decît amintirea vesniciei.

Mi-am dat seama dintr-o dată că, de fapt, ascultam ce-mi spune creatura. Ithk era... numele ? ...denumirea ? genul ? creaturii. Era unul din cei cinci sute de sute de mii asemenea lui care au venit în sistemul stelei Sol.

Au venit ? Nu, poate nu e chiar cuvîntul potrivit. Ei **au fost...**

Nu cu nave, sau altceva atît de vulgar. Nici măcar prin transpațiu sau forțe mentale. Au făcut un salt din lumea lor (avea un nume ? Ceva ce limba umană nu poate rosti, ce mintea nu poate concepe ?), la lumea noastră, într-un răstimp de cîteva secunde. Nu instantaneu, asta ar fi implicat o tehnică oarecare, sau nave, nici cu expedientul oferit de forțele mentale. Era ceva dincolo și deasupra acestor lucruri. Era **esența** călătoriei. Și au venit. Au străbătut nenumărate galaxii, sute de mii de ani lumină... distanțe de neconceput pentru mintea omenească, iar Ithk era unul dintre ei.

Atunci a început să vorbească unora din noi.

Nu la toți cei de față, căci știu că unii n-au auzit nimic. Asta nu pentru că ar fi mai buni sau mai răi, mai inteligenți sau mai sensibili, nu. Poate că l-au auzit doar cei care erau alături de el, sau cei cărora a vrut el să le vorbească. Dar, oricum ar fi fost, a vorbit doar unora din cei prezenți atunci, acolo. Am observat că Portales nu auzea nimic iar bătrînul Karl Leus avea o figură transfigurată. Am știut că el auzea mesajul.

Creatura vorbea direct minții noastre, telepatic. Acest lucru nu m-a mirat, nu m-a buimăcit, nici măcar nu m-a șocat. Părea normal. Părea în acord cu mărimea lui Ithk, cu aureola care-l înconjura și cu modul în care a sosit la noi.

Și el ne-a vorbit.

Cînd s-a petrecut acest lucru, unii dintre noi s-au urcat pe platformă și au deschis ușa cuștii de sticlă și atunci am știut cu toții că Ithk ar fi putut pleca de acolo în orice moment ar fi dorit. Dar Ithk era interesat, înainte de a se preface în flăcără precum semenii săi, să cunoască micul popor al Pămîntului. Și-a satisfăcut curiozitatea în această clipă de răgaz dinaintea focului distrugător. A fost curios... Ultima dată cînd poporul lui Ithk a fost aici, planeta nu avea creaturi care să bată la porțile spațiului, bătăi chiar modeste, așa cum sînt micile noastre peregrinări.

Dar acum popasul s-a încheiat, iar Ithk mai are de făcut un mic drum. A străbătut un drum neînchipuit de lung și, cu toate că a aflat lucruri interesante, acum era nerăbdător să-și reîntîlnească semenii.

Noi am fost aceia care i-am deschis ușa, niciodată o cușcă nu a putut să închidă **cu adevărat** o creatură care poate ieși din ea cînd poftește, Ithk a fost acolo ! Nu mai este ! A plecat !

Cerul era în flăcări.

Deodată, miliardelor de steluțe căzătoare li s-a mai adăugat o scînteiere, căzînd și arzînd ca o torță în atmosferă. Ithk a plecat.

Atunci am plecat și noi.

În acea dimineață Karl Leus a sărit de pe un bloc din Washington. Alți nouă au murit în cursul zilei. Și, deși nu eram pregătit pentru asta, simțeam cum moartea se cuibărește în mine. Un simțămînt de zădărnicie, irosire și lipsă de speranță. M-am întors la Observator și am încercat să-mi reamintesc ceea ce Ithk a rostit minții și sufletului meu. Dacă aș fi simțit la fel de bine ca Leus sau ca unul din cei nouă aș fi terminat imediat. Dar eu sînt altfel de om. Ei au realizat întreaga profunzime a spuselor sale și, înțelegînd, și-au luat viața. Îi înțeleg.

Cînd a auzit despre ei, Portales a venit să mă vadă.

„S-au sinucis" murmură el. Eram sătul de mecanismul sa dezgustătoare. Sătul și fără nici un chef să mai lupt cu ea.

„Da, s-au sinucis" i-am răspuns absent, privind spre cerul în flăcări. Era aproape noapte. Aproape o noapte luminoasă.

„Dar **de ce ?** De ce au făcut-o ?"

Am vorbit doar pentru a-mi auzi gîndurile. Căci, știam bine ce s-a întîmplat. „Din cauza spuselor creaturii".

„Ce a spus ?"

„Ceea ce a spus și ceea ce nu ne-a spus"

„A vorbit cu tine ?"

„Cu unii din noi. Cu Leus și cu alți nouă. Am auzit".

„Dar eu de ce n-am auzit ? Doar am fost acolo !"

Am dat din umeri. Nu a auzit și gata.

„Ei, ce a zis ? Spune-mi și mie", insistă el.

M-am întors spre el și l-am privit. Îl va afecta oare ? Nu, mai curînd nu. Și asta e bine. Bine pentru el și pentru alții ca el. Căci, fără ei, omul nu ar mai exista. I-am povestit.

„Există o specie de animale care știi ce fac ? Fără nici un motiv, dintr-o pornire izvorîtă din instinct, se iau unii după alții și din cînd în cînd se aruncă în prăpastii sau ripe. Se urmează unii pe alții în moarte. O trăsătură a rasei. Așa s-au petrecut lucrurile și cu această creatură și poporul ei. Au străbătut megagalaxia ca să moară aici, în sistemul nostru solar. Să ardă în atmosfera lui Venus, Pămînt sau Marte și să moară, asta-i tot. Doar ca să moară"

Avea o figură zăpăcită. Am observat că nu înțelege dar nu mi-a păsat. Ce contează ? Nu asta l-a împins pe Leus și pe ceilalți nouă să se sinucidă, nu asta mi-a umplut sufletul de frustrare. Pieirea unei rase nu implică și pieirea alteia.

„Dar, dar nu înțe..."

L-am întrerupt.

„Așa a spus Ithk"

„Dar de ce au venit tocmai **aici** ca să moară ?" m-a întrebat zăpăcit. „De ce **aici** și nu în alt sistem solar sau în altă galaxie ?"

Asta a spus Ithk. Asta ne-a luat nouă mințile — blestemați să fim că l-am întrebat —, și Ithk, candid, ne-a răspuns.

„Pentru că" i-am șoptit, „aici este capătul Universului".

Pe fața sa nu se putea vedea nici o umbră de înțelegere. Mi-am dat seama că are în față un concept care îi scapă. Acela că sistemul solar, sistemul Pămîntului, ograda sa ca să-i spunem altfel, poate fi capătul Universului. La fel ca pămîntul plat pe care Columb ar fi navigat spre nimicnicie. Aici este capătul la toate. Dincolo, în partea cealaltă, se află Universul așa cum îl cunoaștem, cu un capăt... Iar ei, poporul lui Ithk, l-au străbătut. A fost al lor și va fi pentru totdeauna. Pentru că ei și-au înscris memoria rasei lor în fiecare copil născut, așa că evoluția lor nu se va opri. După fiecare generație arsă pe cerul nostru apare alta, care va trăi mii de ani și va avansa. Vor merge înainte pînă cînd vor veni și ei să ardă în atmosfera noastră. Dar, înainte de asta, vor face ceea ce au de făcut.

Așa că noi, căutătorii, mereu curioșii și hoinarii Pămînteni, a căror viață este plină de dorința de a cunoaște, nouă, nu ne-a mai rămas nimic. Cenușă. Pulberea sistemului solar. Și altceva nimic.

Am ajuns la o fundătură. Nu ne mai putem minuna de stele. Nu pentru că n-am putea ajunge la ele. Putem. Dar vom fi niște tolerați. Este universul **lor.** Iar noi, Pămîntul nostru, o fundătură.

Ithk nu știa ce face cînd ne-a spus asta. Nu ne-a vrut rău, dar pe cîțiva din noi i-a lovit năpraznic. Pe cei care visează. Pe cei care vor mai mult decît vrea Portales.

M-am întors cu spatele la el și am privit în sus.

Cerul era în flăcări.

Mi-am mîngîiat cutia cu somnifere din buzunar. E atîta lumină, acolo sus.

În românește de
CONSTANTIN COZMIUC

MOTTO :

Borges : — Presupun că ceilalți oameni sînt altfel decît mine pentru că mulți dintre ei se gîndesc la nemurire ca la un fel de fericire, poate pentru că nu-și dau seama.

Barnstone : — Nu-și dau seama de ce anume ?

Borges : — De faptul că, dacă ai continua la nesfîrșit ar fi — hai să spunem — înfiorător.

„**Borges** despre **Borges.** Convorbiri cu Borges la 80 de ani"

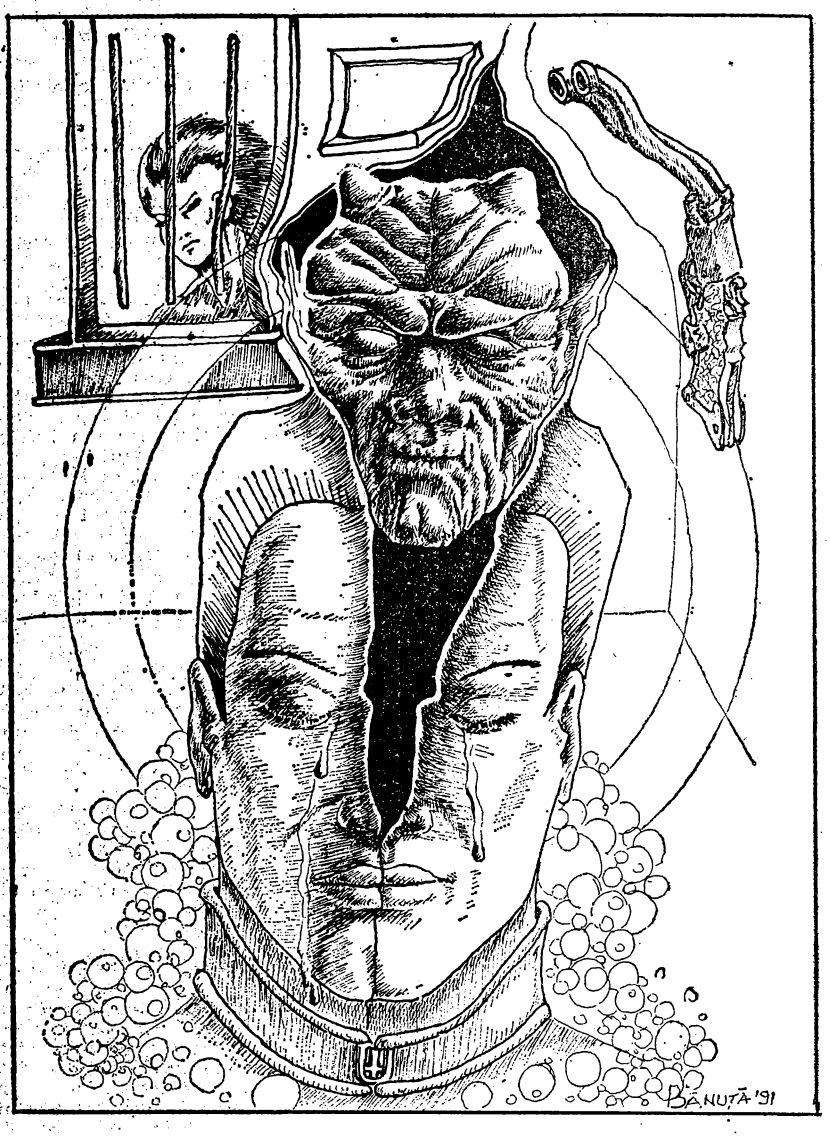

OUL MUTANT

(Psihoză. Timpul tristeții)

A fost un timp cînd mama lui Luciano era fericită.

Apoi a trecut un timp al tristeții : murise tata.

Apoi a venit un alt timp cînd ea s-a bucurat din nou : îi găsise un nou tată lui Luciano.

Și acum bucuria a devenit obișnuință. În doi ani de căsătorie, bucuria a devenit obisnuință.

Luciano stă în pat și gîndește toate acestea. Stă în pat cu ochii ațintiți la marele cerc verde pe care fratele lui l-a pictat pe tavan. „Ne-am găsit, mami și cu mine ne-am găsit cu tăticul cel nou si frățiorul vitreg" vorbește Luciano cercului verde. Oare toți deșteptii sînt tăcuți si nesuferiți ? „Cercul verde se alungește puțin. „Asta ar trebui să însemne «da»", își spune Luciano. Cercul verde este darul pe care frățiorul cel nou i l-a făcut acum un an, de ziua lui. „Dacă vrei să afli un adevăr, întreabă cercul. Dar trebuie să stii să vezi răspunsurile lui. O să te învăț să vezi !" îi spusese frățiorul. „Pentru început îi vei pune doar întrebări simple, la care să răspundă cu da sau nu. **Da** — cercul devine un contur de ou, privit în lumina soarelui, **nu** — cercul face ici și colo, colțuri ; la început se încreteste apoi face colțuri. Unghiuri".

Acum Luciano are opt ani iar Bartolomeo, frățiorul lui vitreg, tot opt. Dar Bartolomeo știe atît de multe încît uneori e rău cu Luciano. Odată, după căsătorie dar înainte ca fericirea de-a doua a mamei să devină obișnuință, Luciano stătea, tot așa, în pat și întreba cercul : „Va muri bunicul ?" Atunci a intrat Bartolomeo și l-a tras de nas. „Nu așa, tîmpitule, toți oamenii mor, tu vrei să știi dacă bunicul va muri curînd, în urma pneumoniei, nu ? Deci întreabă : va muri bunicul acum ? sau : va muri bunicul curînd ?" Și cercul a făcut creșturi. Dar pe Luciano îl duruse nasul și, mai mult, altceva. Cine era Bartolomeo să știe mai bine, mai clar decît însuși Luciano, întrebarea lui Luciano ? Bartolomeo îl trăsese iar de nas și îi șoptise : „Sînt acea intensitate amorțită care este un suflet. Borges". Apoi ieșise din încăpere. Și bunicul n-a murit atunci de pneumonie dar Luciano încasase o bătaie zdravănă de la mămica pentru că, la masa de prînz, după fiecare lingură de supă, întreba :

„Ce-i aia pneumonie ?". „Ce-i ăla suflet ?". „Ce-i aia intensitate ?". „Omul care ne aduce laptele în fiecare dimineață e o intensitate amorțită ?". Aici tăticul se oprise din mîncat și încercase să-l ajute : „Ei, nu, d-l Borges e un om normal și blînd, a zis și el așa, ca să se dea mare, nu-i așa Bartolomeo ?" „Da, tati, răspunsese interpelatul, cu ochii atîntiți în gol, lăptarul nostru e doar o coincidență întru ironia sorții și a numelui !". „Hei, ce v-a apucat ?" întrebase mama uimită și îi arsese o scatoalcă lui Luciano. „Și ăsta-i doar în acont !". „Ce-i ăla acont ?" Mai tîrziu Luciano ascultase la ușa bibliotecii — tăticul tocmai îi spunea lui Bartolomeo : „E doar un copil", iar Bartolomeo îi răspundea plîngînd : „Dar eu ce sînt tati ?". Lui Luciano i s-a făcut frică, poate și de o altă bătaie, și a zbughit-o la joacă.

Au trecut 16 luni de atunci și acum Luciano stă din nou în pat și privește cercul. Bartolomeo i-a spus că n-a venit încă timpul cînd să înceapă să-l învețe a vedea răspunsurile — „Pentru asta, frate, ar trebui să știi să rezolvi cuadratura cercului" — dar, că, în schimb Luciano trebuie să învețe să descopere cuvintele și ordinea lor într-o întrebare, la care cercul să poată răspunde cu **da** sau **nu**. Întins pe pat, Luciano încercă să descopere cuvîntul. „Bartolomeo e un copil supradotat ?" Da. „Bartolomeo e destept ?" Întrebarea a mai pus-o, iar răspunsul îl știe deja : da. „Bartolomeo e destept, e supradotat", spusese însuși tata. „Bartolomeo e nebun ?". Cunoaște și răspunsul ăsta : nu. Bartolomeo e somnambul ? Nu. Bine, dar Bartolomeo nu doarme noaptea. Și atunci cum e ? Bartolomeo e cretin ? Nu. Tembel ? Nu. Bou ? Nu. Abdominal ? Nu. Aberant ? Cercul tace. Nici da, nici nu. Abil ? Nu. Aborigen ? Nu. Absorbit ? Nu. Abstinent ? Nu. Absurd ? Nu. Academic ? Acătării ? Acid ? Activist ? Adeziv ? Adiaforisit ? Luciano, în căutarea cuvîntului, a început să devoreze dicționarele dar cercul tot face crețuri și colțuri — adică nu și nu. Bartolomeo e un măscărici ? Nu. Un drac împielițat ? Nu. Un trombonist ? Nu. Luciano e deja pe cale să epuizeze tot bagajul de invective, culese atît din certurile celor mici cît și din ciondăneliile adulților. Deci Bartolomeo nu e toate astea dar totuși nu doarme noaptea. Nici un pic. Luciano își amintește cum, în urmă cu o jumătate de an, a descoperit asta. Din motive financiare, familia a fost nevoită să accepte chiriași. De aceea, Luciano s-a mutat la fratele lui, la parter. Și Luciano are un somn foarte ușor. Pentru că noaptea îl sperie, întunericul schimbă totul, lumea e alta, lumea din timpul zilei dispare, lucrurile se transformă, se ascund, se întrevăd. „Memoria speciei, instinctul, somn de veghe" fusese primul răspuns al lui Bartolomeo pe care Luciano nu îl înțelesese deloc. Răspuns dat atunci cînd Luciano îi spusese cum i-a smțit, în noaptea aceea, mișcările în așternut cum a auzit scîrțîitul arcurilor patului, cum l-a văzut îmbrăcîndu-se fără să aprindă lumina, deschizînd fereastra, scoțînd cîteva grăunțe, ieșind, apoi potrivindu-le la loc și dispărînd în ceața luminoasă din spatele geamului. Bartolomeo i-a povestit în noaptea următoare, după acele cuvinte de neînțeles, o carte pe care, spunea el, i-a citit-o tăticul : „Aventurile lui Tom Sawyer". „Și eu încerc să descopăr o comoară" a mai prins Luciano între somn și vis. Dar, gîndindu-se la curajul frățiorului și al lui Tom, nu a adormit și l-a auzit iar plecînd. Treaz de-a binelea, Luciano s-a îmbrăcat și s-a îndreptat către fereastră. Însă grătiile erau acolo, imposibil de desprins și totuși Bartolomeo cum a reușit ? — bine sudate, și lui Luciano nu i-a mai rămas decît să-l privească, micșorîndu-se în profunzimea străzii, îndreptîndu-se prin lumina lunii către cineva fragil și cu păr albastru răsfirat pe umeri — poate o fantezie a părinților, poate moda ? —, o fetiță frumoasă cu chipul atins parcă de melancolie... În a treia noapte, Luciano i-a spus : „știu că vei pleca iar, ia-mă și pe mine, poate te ajut cu ceva...". „Da, dragul meu, culoarea albastră e culoarea cerului, nu plec, prostule, dormi !" Și Luciano a adormit nu peste mult timp, a dormit visînd puști de vînătoare din sufragerie, încărcată cu gloanțe de argint, bubuind și în spatele gurii ei negre, a trăgaciului lucind stins, un individ bărbos, chiar, oarecum asemănător tatălui lor, cu o coroană din pene pe frunte — ăsta-i Joe Indianul, a jumulit papagalul nostru din hol, nenorocitul ! Luciano s-a trezit învingîndu-și frica de lucruri, a ieșit în hol — papagalul dormea. Apoi a înfruntat scările și, ajuns la capăt, a început să urle : „Mami, tati, Bartolomeo a șters-o cu Betsy să caute o comoară în subteranele Romei...".

Acum, întins în pat și privind cercul, Luciano își amintește ce-a urmat, boala, delirul, refacerea, cum pur și simplu un timp nu l-a mai interesat că Bartolomeo nu doarme noaptea. Luciano a descoperit, după un timp, că nu mai poate fi curios. Doar în privința lui Bartolomeo, desigur. Un timp, Luciano nici nu mai era sigur dacă fratele lui nu doarme toate nopțile sau doar anumite nopți, deși considera probabilă prima variantă. Un timp. Pentru că ieri, lîngă zidurile Coliseumului, a recunoscut-o. Era acolo, neschimbat de frumoasă, privind, tristă și delicată, ruinele. Luciano a fugit de ce oare ?, ajuns acasă s-a închiuiat în camera cu marele cerc verde și, de cîteva ore, tot întreabă : „Bartolomeo e... ? Bartolomeo e... ?" Bartolomeo e altfel ? Da. Bartolomeo e ciudat ? Cercul se alungește iar. „În unele mitologii, ou e simbolul sufletului", îi spusese Bartolomeo. Alte cuvinte care adunate, sînt de neînțeles. Cercul verde nu-i poate spune lui Luciano cum e Bartolomeo și cum e fetița aceea ? „Cum sînt eu ?" urlă Luciano. Cercul verde devine rama unei oglinzi. În oglindă — una din subteranele Romei, Luciano a vizitat-o împreună cu toată familia, o recunoaște. Și acolo, copii. Copii asemeni lui. Este exact ca la orice aniversare. Aniversarea lui, aniversarea lui Bartolomeo, ba chiar a lui tăticu — vin prietenii, se mănîncă, se bea, se discută, se rîde, se dansează. „Sonorul !" ar striga Luciano dar surpriza l-a paralizat complet. „Fără sonor" îi răspunde de undeva vocea fratelui. Ei își aud și își văd gîndurile. În rest, mimează. Din obișnuință. „În atmosfera încălzită de razele reflectoarelor, printre corpurile mișcate, plutesc tăvi cu pahare pline sau gustări. În oglindă apare altă caverna. Aici figurile sînt imobile și spațiul din jurul copiilor e umplut cu cărți, hărți, caiete, blocuri de desen și, alimentate de la rețeaua electrică a subteranelor, aparate ciudate, identice cu cel pe care tăticul îl păstrează în bibliotecă și pe care îl numește „teleportor hiperspațial". Vechiul templu s-a transformat în cameră de lucru. Undeva, retrași lîngă o pictură cu idoli păgîni alăturați Sfintei Treimi, Bartolomeo și fetița cu păr albastru. Citesc. „Gata !" țipă Luciano.

Oglinda se întunecă încet și cercul verde reapare pe plafonul alb. Luciano simte din nou că nu mai poate fi curios. Coboară din pat descuie și iese. Se duce să se joace cu copii de pe stradă lui.

Noaptea însă, cineva intră tăcut în camera lui și aprinde veioza de la capătul patului. E Bartolomeo. Luciano, pe jumătate amorțit de căldura de sub pătură, reușește cu greu să înțeleagă întrebarea fratelui vitreg : „Ce simți cînd dormi ?" Pentru prima dată lui Luciano îi e frică de Bartolomeo. Ce l-a apucat pe ăsta, așa, în mijlocul nopții ? Luciano, obosit, mormăie : „Nimic". Și se întoarce cu ceafa la tavan. „Cum e cînd dormi ?" „În nici un fel, lasă-mă-n pace!" șoptește Luciano între somn și vis. Deodată se simte desprinzîndu-se de căldura patului și ridicîndu-se ușor, ușor ca un fulg. „Visez că plutesc". Luciano deschide ochii. Bartolomeo e undeva jos, o pată mare pe marginea cearceafului alb iar Luciano e aproape de cercul verde. Dar nu îi e frică — frățiorul lui vitreg îl privește cu ochii larg deschiși, plini de lacrimi și de blîndețe. „Cum e cînd dormi, cum e repaosul ?" șoptește Bartolomeo. „Nu știu", îi răspunde încet Luciano, „Coboară-mă, vreau să dorm". „Și eu aș vrea să fiu măcar un pic așa ca tine noaptea", continuă Bartolomeo. **„Să nu mai știu că exist, să nu mai știu de mine** măcar pentru cîteva secunde". Luciano coboară încet și regăsește moliciunea așternutului. „Cred că te chinui degeaba cu întrebările, bietul meu frățior !", gîndește cu voce tare Bartolomeo. De fapt știu ce se întîmplă cu tine în timpul somnului : repaus motor, lipsă de receptivitate pentru stimulii obișnuiți ai mediului, emisie de unde cerebrale alfa, respirația și ritmul cardiac încetinite etc., etc. Eu însă nu pot lucra și exist așa. Totuși, **să-mi spui mîine cum e** cînd te prinde somnul !".

A doua zi, cînd Bartolomeo îi reamintește Luciano dă din umeri și răspunde : „Nu știu, te prinde și gata".

★

Noaptea următoare. Luciano încuie ușa.

Cînd pendula din hol anunță miezul nopții, Bartolomeo apasă pe clanța grea din bronz. Ușa se deschise tăcut. „Frățiorul meu e un vrăjitor ?" întrebă Luciano. O lumină palidă curge din tot corpul lui Bartolomeo și inundă camera. Cercul se alungește încet. Bartolomeo plînge. „Vezi, suspină el, aș vrea să și dorm dar, în același timp, să și fiu cu Lisa și cu toți ceilalți, acolo, în subterane".

Apoi ușa se închide la fel de tăcut și camera se cufundă în întuneric.

Luciano adoarme.

★

Apoi, timp de cîteva zile, nu se mai întîmplă nimic. Și, Luciano uită. De fapt nu-l înțelege și nu-l interesează. Și uită.

★

Luciano scapă mai devreme de la școală. Ajuns acasă, urcă scările din hol și fluieră un cîntecel vesel. Și descoperă că în bibliotecă, tatăl și Bartolomeo discută, Luciano își aude fratele : „Spunea Apocalipsa lui Ioan Teologul, capitolul douăzeci și unu : „Și am văzut cetatea sfîntă, noul Ierusalim...". Cînd va fi vremea aceea, tată ? Roma a fost centrul unui Imperiu și va fi centrul unui nou Imperiu, noul Ierusalim al celor care sînt altfel, al „ciudaților", al vrăjitorilor, al oamenilor care au puteri deosebite și pentru care...".

„De ce ți-e frică să continui, Bartolomeo ?" îi reprosează tatăl. „Noua Romă, noul Ierusalim al oamenilor **pentru care viața e o zi nesfîrșită...** „Și porțile cetății nu se vor mai închide ziua, **căci noaptea nu va mai fi acolo".** Tot Apocalipsa...".

„Aparent am opt ani", răspunde Bartolomeo. „De fapt mă pot împărți între cele două contrarii : necesitatea de a trăi nopțile cu Lisa și cu ceilalți și dorința de a poseda singurul lucru interzis nouă — repaosul. Dacă aș cunoaște măcar somnul ! Mi-ar oferi șansa **de a avea** în zori un nou început șansa de **a nu avea** mereu impresia deja-vu-ului ; într-adevăr, pentru noi, lumina și întunericul, cavernele albastre, oamenii obișnuiți, viața lor, clădirile lor, străzile lor sînt **doar aceleași decoruri statice** printre care ne

mișcăm parcă în cerc... Și tu ai avut, sînt sigur, la vîrsta mea, aceeași senzație, aceeași obsesie, același chin, dorința de repaos, psihoza repaosului... Însă tu ai învins-o și ai reușit chiar să MIMEZI **pînă și faptul că dormi ca un bărbat liniștit lîngă soția lui mai mult sau mai puțin iubită**, ai reușit să te autocontrolezi perfect, să te adaptezi. Tu ai reușit. Și alții".

Niciodată Luciano nu l-a auzit pe Bartolomeo vorbind atît de mult.

„Nu uita că fratele tău ascultă", soseste cumpănit răspunsul. „Trebuie să ne adaptăm astfel încît să nu producem perturbații majore, care ar atrage atenția asupra noastră — s-a mai întîmplat așa în trecut — **dar trebuie să transformăm pentru a ridica cetatea**; tu însuți îl transformi **treptat**, cu răbdare pe fratele tău, nu? Deși în ultima vreme te-ai grăbit! Și nu răpi fratelui tău prea mult din curiozitate", încheie tatăl.

★

Altă problemă gravă, din ultimele analize pe care ți le-am făcut rezultă că măduva roșie se transformă... Și, în curînd, corpul tău va avea nevoie de hematii din exterior...

Luciano se îndreptă către camera lui și vocile se pierd.

Nici nu-l mai interesează.

Luciano evită pe cît posibil ruinele Colisseumului. E deajuns să le vadă și curiozitatea apare odată cu amintirea tristeții întipărite pe chipul fetiței cu păr albastru. Astăzi însă pur și simplu a uitat interdicția, le-a privit și de aceea, după ce s-a întors de la școală, a tras din nou cu urechea lîngă ușa bibliotecii: „Nici pe propriul meu frate nu mai pot să-l învăț", se confesează Bartolomeo. „Dar Luciano mai poate învăța, nu?" este întrebat. Bartolomeo tace. În cele din urmă șuieră: „De ce să transformăm? De ce să nu distrugem?". „Ai distruge lumea asta de la suprafață, nu?" mormăie tatăl.

Ajuns în camera sa, Luciano întreabă: „Bartolomeo e nebun?" Cercul se alungește încet.

★

După masă, Bartolomeo îi spune lui Luciano: „Și lăptarul avea obsesia absenței repaosului. A, să nu uit! Vin cu tine să șterg cercul ăla. Nu mai îmi place. Cercul e simbolul locului închis, al limitei — el e marginea unui disc, nu? — dar și al infinitului. Gîndește-te la o șosea în cerc. Poți merge pe ea fără să te oprești și fără să-i descoperi capătul. Depinde de tine. **Te-ai gîndit vreodată de ce Roger Moore are acel cerculeț deasupra capului?** Ei bine, dragul meu frate, **cuvîntul pe care îl cauți ar fi fost „sfînt", dacă am fi trăit în Roma secolului I e.n.** Astăzi însă poți întreba cercul: „Bartolomeo e un MUTANT?" Și cercul se va alungi pentru ultima dată".

Luciano nu înțelege nimic. Urcă amîndoi scările. Bartolomeo se împiedică și în ultima clipă evită căderea: „Mă întreb", spune el „dacă și pe Golgota erau scări. Desigur, săpate în piatră, dar cu balustrade din marmură albă, ca astea..."

Ușa de la bibliotecă se deschide încet. „Bartolomeo", spune tatăl, „perturbația, Bartolomeo, devine majoră, ba chiar se transformă într-un semnal de alarmă. Dragul meu Tom Sawyer, există comori sau comori... Niciodată nu pierzi... Vino puțin, te rog!" Bartolomeo îi spune lui Luciano: „Pot pierde destul, chiar și pe Lisa, dar poate că voi cîștiga altceva. Numai că nu-mi place să aleagă altcineva în locul meu... Însă n-am ce face...".

Și intră.

Știe că la fel ca în serialul **horror** de joi seara, acolo, în bibliotecă, zace corpul blestemat al lui Bartolomeo, cu un glonte de argint în inimă.

„Alo, Poliția!" rostește tatăl. Jos, în hol, papagalul repetă: „Alo, Poliția!"

A revenit un timp al tristeții: tatăl nu a murit, a fost dus undeva și mama trebuie să-i găsească lui Luciano unul nou.

MARIUS ALECU

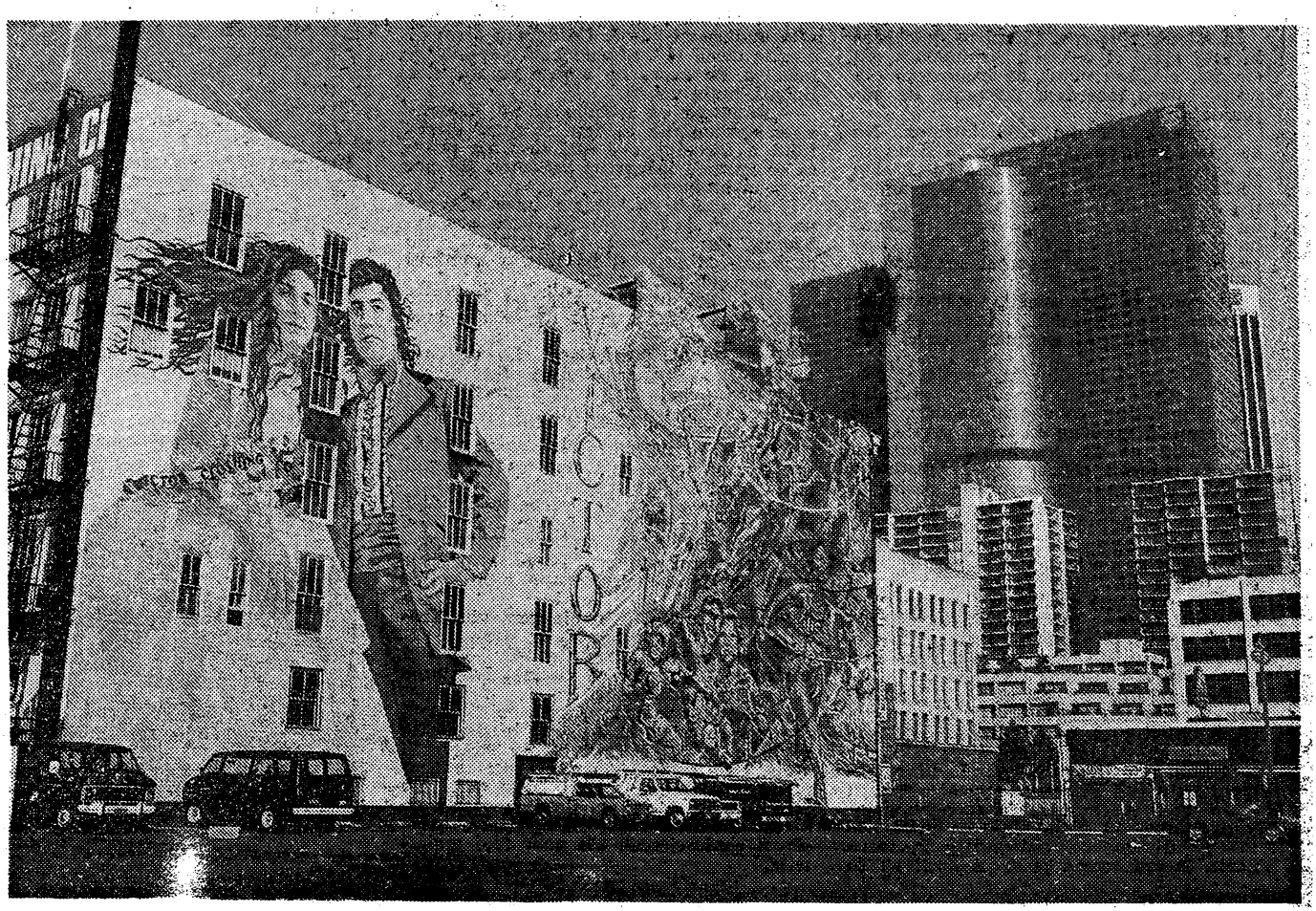

În sfîrșit, ajunsese. Circul se deschidea în față greoi și cenușiu. Arhitectura era stranie, clădirea părea că izbucnește din nisip, într-o încercare disperată de supraviețuire.

Clovnul căuta din ochi intrarea. Nu era prea greu de găsit, metalică și uriașă și ea cenușie. Poarta semăna cu mașina aceea de sfărîmat giturl, nu-și mai amintea exact cum îi spune. Deasupra atîrna un fel de firmă pe care scria cu litere nu prea mari și cam șterse : CIRC'. Contrasta neplăcut cu aspectul grandios al clădirii.

Ajunsese în fața porții, neîncrezător că s-ar putea deschide și totuși, în acea clipă, ea începu să se ridice ușor și fără zgomot.

Clovnul păși temător în interiorul clădirii, unde domnea semiîntunericul. Nu văzu nimic timp de cîteva secunde. Cînd se acomodă aproape că se și sperie văzînd lîngă el un om îmbrăcat într-un costum obișnuit căruia nu-i distingea perfect culoarea dar expresia mohorîtă a acestuia îl liniști. Un semn discret și parcă puțin poruncitor îl făcu să-și dea seama că trebuie să-l urmeze.

Mergeau cu pași mici și Clovnul studie cu atenție CIRCUL'. Probabil că era o sală de spectacol modernă. Semăna cu o catedrală gotică : întunecoasă și rece, uimitor de înaltă. Lipseau doar vitraliile, înlocuite cu niște geamuri mici prin care abia pătrundea puțină lumină..

Ajunseră într-un colț al sălii. Însoțitorul dispăruse. PĂIANJENII ! Clovnul se trase cîțiva pași înapoi îngrozit. Păianjeni uriași. Și totuși era doar o iluzie întreținută de lipsa de lumină. Cinci oameni îmbrăcați în costume închise purtau niște glugi negre care le acopereau fețele. Stăteau în niște plase ca niște păienjenișuri imense, suspendate în întuneric. Îi era teamă și ar fi dorit să se afle undeva pe plajă. Ce doreau oamenii aceștia de la el ? Era un biet clovn. Trebuia să fie calm. Se adresă cu un glas liniștit, puțin voalat.

— Bănuiesc că trebuie să-mi demonstrez aptitudinile în fața stimatei direcțiuni a Circului. Aș dori dacă se poate să se aprindă măcar un reflector. Nu pot lucra în întuneric.

Exact atunci se pomeni înconjurat de un cilindru de lumină albă, orbitoare, izbucnită din podeaua de marmură. Se acomodă cu greu și își începu numărul său de clovn tragic.

Plaja... Schelete ruginite, pe jumătate ieșite din nisip, zumzet de aripi metalice.

El, Clovnul stă nemișcat. La picioare se află Capul, cu trăsăturile adormite de n-ar fi paloarea înghețată a morții. Sînt trăsăturile lui, chiar ale lui, acolo jos pe nisipul umed.

Vîntul, se pornește vîntul aspru al iernii. Îl mai poate opri cineva ? Zgomotul acela insesizabil devine șuier.

O fluturare ușoară a genelor Capului și mai apare un Cap identic. La fel de rece și împietrit. Reproducere îngrozitoare a unui lucru mort. Plaja întreagă e plină de Capete cu pleoape ușor tumefiate.

Singur Clovnul e în picioare, viu. Trebuie să-și plîngă morții, e ritualul rămas undeva în adîncurile lui. Vuietul vîntului îl face să se clatine. Lacrimile cad cu zgomot metalic.

Un rîset cristalin răsună în furtună, dureros de cristalin. Nu sînt lacrimi, sînt gloanțe, gloanțe adevărate strălucind stins. Cad lacrimi-gloanțe, nici măcar nu-și poate plînge morții. Plaja se transformă într-o întindere fluidă separată de mare, din care răsar în răstimpuri trăsături contorsionate ale unor fețe împietrite.

Ochii Clovnului sînt uscați, întoarce spatele furtunii și pleacă cu pași mici spre orizontul întunecat.

★

Se înclină cu un zîmbet mulțumit. De mult nu se mai regăsise într-o astfel de interpretare. Aplauzele răsunau puternic și Clovnul își spuse că sala trebuie să se fi umplut între timp. Nu vedea nimic din interiorul cilindrului de lumină albă. Făcu un pas ca să poată studia reacția publicului dar se izbi de ceva material la granița unde se termina lumina reflectorului și începea întunericul sălii.

Era poate o consecință a transpunerii prea puternice în rol deși nu i se întîmplase niciodată. Întinse mîinile aproape cu teamă, apoi cu febrilitate începu să caute o porțiune liberă, o ieșire ascunsă prin zidul catifelat ca o petală. Urlă, izbi cu picioarele și într-un tîrziu se prăbuși sfîrșit în mijlocul carcerei sale de lumină.

Cilindrul alb se stingea încet. Luminile sălii începuseră să se contureze ca un spectacol mai degrabă sinistru pentru un prizonier. Poate că se topise și zidul odată cu lumina. Dar zidul era acolo invizibil și de netrecut. Sala de spectacole era arhiplină. Pe scaune, în loji, pe scări oameni cu privirile gînditoare, tăcuți, mult prea tăcuți. Hainele erau aproape identice. Nici măcar copiii nu se arătau prea entuziasmați, nerăbdarea era îngropată sub un zîmbet ascuns și preocupat.

Imobili, uniformizați de liniștea grea care se așternuse peste sală, îl urmăreau pe artistul îmbrăcat în haine largi și stridente colorate, de bufon. Sosise odată cu furtuna. Clovnul nu-i vedea fața dar îi simțea bucuria ascunsă, prevestitoare. Suferea aproape organic din cauza zgomotului înfiorător de schelete ruginite și aripi metalice.

Se auzea iarăși risul acela cristalin și, din ochii celuilalt, începuseră să țîșnească gloanțele care se înfigeau în trupurile celor din sală. Răsunau cîteva aplauze puternice din colțul întunecat unde stăteau cei cinci.

Cinci fețe ascunse sub niște glugi negre.

Cel care dăduse spectacolul se întoarse încet și Clovnul se văzu pe el însuși.

Atunci
Nu mai încercă să evadeze
Și
ÎȘI TRASE DOUĂ LACRIMI ÎN PIEPT !

GHEORGHE CEZAR

AGENDA EFECTULUI DE SERĂ

ADEVĂRAT sau FALS:

PROBLEMĂ + PROBLEMĂ — SOLUȚIE?

de JAMES BRUNET

1974. Profesorul F. Sherwood Rowland lansează ipoteza că pătura de ozon ar putea fi distrusă de CFC — substanțele chimice folosite în aerosoli, în sistemele de răcire și în solvenți industriali. Fără pătura de ozon care să oprească radiațiile ultraviolete ale Soarelui, devine posibil un efect de seră la scară planetară, producînd o căldură insuportabilă pentru Pămînt. Rowland este ignorat de experții industriali și considerat aiurit.

1988 Vremea neobișnuit de caldă face ca efectul de seră să devină subiect de discuție în numeroase emisiuni de dezbateri la TV și în numeroase reviste foarte populare. Speculanții încep să cumpere terenuri agricole în Canada.

1994 Guvernele Statelor Unite, Canadei, Elveției, Uniunii Sovietice, Australiei, Algeriei și Indiei inițiază studii asupra efectului de seră. Secate de durată produc foamete de mari proporții în Africa Centrală și în Asia de Sud. Atacuri ale mulțimii măturâ Mexicul și Pakistanul, datorită distrugerii rezervelor de hrană sub acțiunea căldurii ; guvernelor le lipsesc devizele convertibile pentru a importa hrană și rezervele pentru situații limită ajung doar pentru un procent infim.

2005 Temperatura medie s-a ridicat cu 2° Fahrenheit în două decenii. Groenlanda înverzește odată cu retragerea ghețarilor, descoperind terenuri agricole. Statele Unite cer o nouă investigare a efectului de seră. Țările Scandinave impun restricții severe la imigrații : în mod caracteristic, numai persoane care pot plăti o taxă de imigrare de 1 000 000 $ au acces în țară.

2008 Un iceberg de mărimea statului Delaware se desprinde din Antarctica și pătrunde în Atlanticul de Sud : va fi nevoie de mai mulți ani pentru a se topi. Națiunea sub-Sahariană din Mali încetează să existe transformîndu-se în deșert nelocuit. Canada devine prima țară a Celei De-a Patra Lumi, dezvoltîndu-se vertiginos, în timp ce grînarele sale nordice produc recolte-record. Alaska, Norvegia și Finlanda ajung locuri căutate pentru vacanțe.

Statele Unite inițiază o revedere a studiului său anterior, cu multă dezbatere privitoare la validitatea metodologiei folosite. În cele din urmă, se deschide un nou plan de cercetări.

2011 Temperatura medie a mai crescut cu un grad ; procentul cancerului de piele a crescut cu 250 la sută, în vreme ce pătura de ozon se destramă. Un om de afaceri din California începe să exporte palmieri în Scoția și Norvegia. Rușii de rînd au nevoie de permise speciale pentru a locui în acum atît de dorita Siberie. Națiunile Unite cer membrilor săi să contribuie la un nou studiu asupra efectului de seră.

2016 Los Angeles are temperaturi de peste 52°C mai mult de 250 zile pe an. Mulți americani combină nuditatea pentru confort cu pelicule pentru ecranarea de Soare pentru siguranță. Apa proaspătă este drastic rațională ; grădinile cu cactuși ajung la modă. Firmele de construcții lucrează la uzine de desalinizare pentru asigurarea necesarului de apă potabilă pentru orașele situate de-a lungul coastelor Mediteranei, Atlanticului și Pacificului. Vor mai trece 5 ani pînă vor fi operaționale. În întreaga lume, o jumătate de miliard de oameni mor din cauza căldurii și foamei.

2018 — Octombrie — În timpul unei inspecții de etichetă a Centrului de Comandă a Apărării Aeriene a Americii de Nord de la Cheyenne Mountain, Locotenentul General Eric Iverson, șef al Comandamentului Strategic Aerian al Statelor Unite și mareșalul Dmitri Molor, comandant al Forțelor de Rachete Strategice ale Uniunii Sovietice, au discutat posibilitatea ca împreună să trădeze.

10 : 03 A.M. EDT. IUNIE 5, 2019
Semnalele de alarmă pentru apărarea anti-rachete sună la posturile de comandă din Statele Unite, Uniunea Sovietică și Republica Populară Chineză. Telefonul Roșu din Casa Albă — este pus în funcțiune. În mod simultan președintele Powell și secretarul general Malishnikovsky cer să știe de ce cealaltă parte a lansat rachete.

Discuția este întreruptă pentru a i se raporta președintelui că Aripa a 4-a de Rachete Strategice din Dakota de Nord nu răspunde la comunicări ; aproape în mod simultan, secretarul general sovietic este informat că sistemul de comunicații între Moscova și Brigada de Rachete Strategice Lermontov, din apropiere de Yakutsk, a fost întrerupt.

În toată lumea, ochi neliniștiți privesc ecrane radar și monitoare strategice, urmărind traiectoriile balistice ale rachetelor. Zeci de rachete cu un singur focos de război sînt observate în timpul fazei de aprindere. Capetele se despart și își încep coborîrea. Ofițerii care urmăresc traiectoriile rachetelor dau din capete : nu are nici un sens ceea ce văd. Nici una din rachete nu se găsește pe traiectorii stabilite pentru ținte militare.

10 : 19. A.M. EDT IUNIE 5, 2019
— Un nor în formă de ciupercă se ridică în deșertul din Africa de Sud. Mai multe rachete lovesc în mijlocul a ceea ce fusese odată Mali. Lovituri succesive țintesc Pacificul de Nord, mijlocul Oceanului Indian și apoi Pacificul de Sud. Mai mulți nori — ciupercă se ridică deasupra deșertului Mali, și o rachetă neexplodată, scăpată de sub control, se prăbușește fără să producă distrugeri în Atlanticul de Sud

IUNIE 7, 2019 — Date și informații culese rapid de Statele Unite, Brazilia, Argentina și India relevă faptul că toate cele 53 de explozii au fost „curate", cu radiație scăzută, lăsînd un exces de radiație minim. Cu milioane de tone de apă, nisip și praf aruncate sus în atmosferă, vremea este noroasă și închisă. Magazine din lumea întreagă anunță o cerere acută de haine cu mînecă lungă.

IUNIE 9, 2019 — Generalul Iverson și Mareșalul Malov sînt destituiți din funcțiile lor militare. Mai mulți dintre tovarășii lor de conspirație sînt reținuți sub pază la baze militare. Între timp, temperatura medie mondială scade cu aproximativ 8°C. (15°F).

IUNIE 30, 2019 — Un grup de experți ai Națiunilor Unite, strîns în grabă, anunță că efectul de seră pare să fi fost întrerupt de tonele de materiale ridicate în ceruri de exploziile nucleare.

IULIE 4, 2019 — În Miami ninge, la fel în Cairo și New Delhi. Iverson și Malov sînt aclamați ca salvatori care, folosind arme nucleare, au salvat lumea. Ziua de 5 IUNIE, ziua în care au fost lansate rachetele este declarată ZIUA Iverson-Malov, ce urmează să fie declarată sărbătoare internațională.

2029 — Profesorul Stanislas Mc Gillivray atrage atenția asupra formării rapide de ghețari noi în regiunile polare, un rezultat al „toamnei nucleare". Prezice o nouă eră glaciară în aproximativ 20 de ani. Mc Gillivray este ignorat și considerat aiurit.

Traducere de SORIN CASAPU

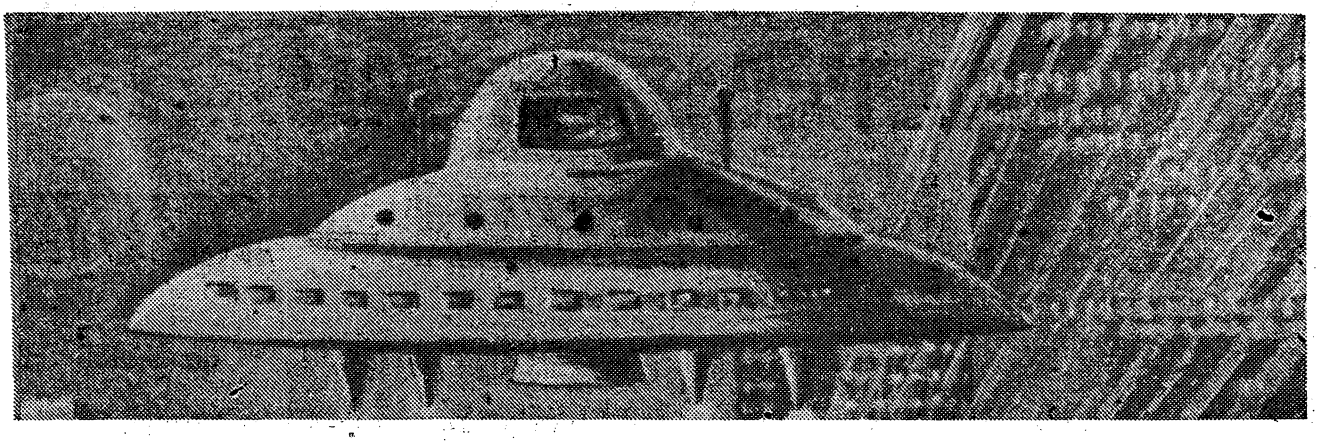

Ascund Statele Unite informaţii despre farfuriile zburătoare?

● Întîlniri secrete la Pentagon ● Cei 17 agenţi acoperiţi şi „guru"-ul lor ● Ce ştie tot satul nu ştie bărbatul ● Doar „baloane" cu pitici... ● Libertatea de dezinformare sau reacţia ascunderii hîrtiilor ● Războiul stelelor e în toi ? ● Cînd aţi văzut ultima oară un O.Z.N. ?

Adînc, în subsolurile Pentagonului se desfăşoară o întîlnire secretă. La masa conferinţei s-au reunit trei generali ai forţelor aeriene : un colonel de armată, mai mulţi oameni de ştiinţă de la serviciul de contraspionaj (D.I.A.) dar şi funcţionari, atît de la Agenţia Centrală de Investigaţii (C.I.A.) cît şi Agenţia de Securitate Naţională (N.S.A.). Harold E. Phillips, colonelul, conduce dezbaterea. Ideea convocării acestui grup ciudat, cunoscut ca „Grupul de lucru O.Z.N.", a fost a lui.

Phillips convocase întîlnirea pentru a lua în discuţie un incident O.Z.N. „perfect". Un caz care implicase un număr important de martori, practic un oraş întreg. Dorea ca C.I.A. să intervină şi să trimită un investigator. Delegatul agenţiei ezita pe motiv că, legal, C.I.A. nu poate desfăşura activităţi interne. Discuţiile se înfierbîntă şi în cele din urmă este găsită o excepţie de la regulă. Doi agenţi, sub acoperirea a doi ingineri de la N.A.S.A. sînt trimişi să investigheze cazul în Elmwood, Wisconsin..

Existenţa acestui **Grup de Lucru O.Z.N.**, cuprinzînd 17 membri, şi acest mod de lucru descris mai sus, au fost dezvăluite abia toamna trecută de către reporterul Haward Bloom în cartea sa „Out There". Potrivit fostului jurnalist de la „New York Times", grupul s-a constituit în februarie 1987 pentru a coordona dovezile în sprijinul evidenţei O.Z.N.-urilor şi a căutării vieţii extraterestre. Evident, pentru D.I.A., grupul nu există. Dar nici cercetătorii în domeniu nu sînt din cale afară de impresionaţi şi nu-i acordă o importanţă prea mare. „Este, mai degrabă, un grup de discuţii neoficiale, adunat de autoritatea lui Phillips, autoproclamat grupul Agenţiei", este de părere Larry W. Bryant care conduce, la Washington, D.C., biroul „Cetăţenii împotriva Secretomaniei O.Z.N." (C.A.U.S.). Alţi cercetători se întreabă cum a putut grupul fi impresionat de aparîţiile deasupra Elmwoodului, locul propus pentru un centru de primire al Extratereştrilor. David Jacobs, profesor de istorie la universitatea Temole şi autorul cărţii „UFO Controversy in America" (Disputa O.Z.N. în America), este de aceeaşi părere : „Sînt nişte amatori", sună el.

Bloom susţine că grupul este o afacere oficială a D.I.A., dar nu crede că guvernul ar deţine vreun secret. „Mai degrabă ascund ceea ce nu ştiu decît ceea ce ştiu", afirmă el. „Pur şi simplu sînt ţenaţi şi puţin terorizaţi de propria inabilitate în a explica anumite fenomene.

Părerea aceasta, că guvernul ar cunoaşte mai puţine despre O.Z.N.-uri decît noi, este o versiune blîndă a afacerii. Convingerea tradiţională, mult mai dură, porneşte de la premisa că guvernul are dovada unor vizitatori extratereştri şi a ţinut secret acest lucru de cîţiva zeci de ani.

Primul care a făcut „valuri", în acest sens, a fost Donald Keyhoe, un maior de Marină în rezervă şi un fost ajutor al lui Charles Lindberg. Prin publicarea, în 1950, a cărţii sale „Flying Saucers Are Real" (Farfuriile zburătoare sînt reale). Keyhoe a devenit prima persoană proeminentă care să susţină ideea că guvernul ascunde adevărul în legătură cu existenţa O.Z.N.-urilor. Keyhoe întîmpinase atît de multe piedici, din partea Air Force, în obţinerea de informaţii despre O.Z.N.-uri încît s-a convins rapid că la mijloc trebuie să se afle o masivă acţiune de acoperire. „Air Force erau convinşi că farfuriile zburătoare veneau de pe o altă planetă", susţinea Keyhoe, „dar ei ascundeau aceste fapte pentru a preveni panica publică".

Multitudinea argumentelor pro sau contra de astăzi îşi au obîrşia în 1947. În seara zilei de 6 Iulie un disc strălucitor şi uriaş a fost văzut deasupra deşertului New Mexico. Un fermier din zonă, care în seara respectivă auzise, la un moment dat, o explozie puternică, a descoperit, a doua zi, că terenul fermei sale este acoperit cu resturile unui aparat de zbor ciudat. După cîteva zile, ofiţerul responsabil cu serviciul de informare a publicului al aeroportului militar Roswell din apropiere, a creat senzaţie afirmînd că se află în posesia epavei unui disc zburător prăbuşit. Imediat a apărut o retractare. Epava, afirmau oficialii, era, de fapt, un „balon meteorologic". Restul este de acum istorie. Mai puţin cunoscute sînt, însă, rapoartele potrivit cărora cercetările amănuntite în zonă, în zilele care au urmat incidentului, au dus la descoperirea, la mai mulţi km distanţă de fermă, a porţiunii principale din discul prăbuşit. Înăuntru se aflau mai multe fiinţe de statură mică ce se părea că muriseră în urma accidentului. Militarii au făcut nevăzute atît epava cît şi ocupanţii ei.

În ultima vreme, însă, au apărut tot mai mulţi oameni care pretind că au văzut nava şi extratereştrii. Iar dacă există cu adevărat o acoperire din partea guvernului american atunci totul începe de la Roswell. „De vreme ce a apărut accidentul de la Roswell, guvernul avea o motivaţie reală de a ţine ceva la secret" afirmă Bruce Maccabee, un fizician care administrează, în Maryland, „Fondul pentru studii O.Z.N.". Iar dacă incidentul Roswell este adevărat, atunci, cu siguranţă, vor trebui să

existe și anumite grupuri care să urmărească evidența unor asemenea evenimente și să le țină la secret.

„Martorii accidentului de la Roswell au fost intimidați", argumentează și Stanton Friedman, fizician nuclear în Fredericton, New Brunswick, Canada, care a intervievat mai multe persoane implicate în evenimente. Oamenii au fost sfătuiți să nu vorbească. Unui ofițer i s-a spus, textual, de către comandantul său : „nu doresc să mai vorbești vreodată de astfel de lucruri". „Chiar eu", continuă același ofițer, „cunosc pe cineva de aici care a manipulat cadavrele, un oficial numit de sus. Nu numai că a fost amenințat personal dar i s-a pus în vedere că dacă vorbește va avea de suferit și familia".

Foarte ciudată pare și lipsa de preocupare din partea oficialităților. „Știm că ceva s-a prăbușit", afirmă Barry Greenwood, director științific al C.A.U.S. „Știm că a fost adunat material. Știm că a fost trimis undeva. Atunci unde sînt facturile, formularele ? Unde sînt analizele ? Pur și simplu nu există". Spre deosebire de Friedman însă, Greenwood nu este convins că la Roswell s-a prăbușit o navă extraterestră împreună cu ocupanții ei. El este de părere că, mai degrabă, guvernul e la fel de intrigat de fenomenul O.Z.N. ca și restul dintre noi.

Mii de pagini de documente asupra O.Z.N.-urilor, întocmite de C.I.A., F.B.I., Air Force, Departamentul de Stat și alte agenții guvernamentale au fost scoase recent de la secret, sub incidența legii **Libertății de informare.** Ele oferă, însă, doar o evidență indirectă a unei acoperiri. Pentru că acumularea unui asemenea volum de informații n-ar fi fost posibilă dacă nimeni nu ar fi fost interesat. „E greu de crezut că toate aceste rapoarte", comentează ironic Maccabee, „sînt strînse în agenții guvernamentale și nimeni nu le dă nici o atenție. E greu de crezut că guvernul să fie atît de stupid". Convingerea sa este că guvernul ține secretă existența O.Z.N.-urilor din două motive. Mai întîi pentru că, pur și simplu, nu-și dă seama despre ce este vorba. Apoi, pentru că nu știe ce s-ar întîmpla dacă publicul ar afla adevărul.

Cu toate acestea, agențiile guvernamentale dețin încă sute de documente pe care refuză să le pună la dispoziția cercetătorilor. N.S.A. admite că păstrează mai mult de 100 de astfel de documente, C.I.A. refuză să dezvăluie aproape 50 iar D.I.A. afirmă că i-au mai rămas 6. Este poate dovada cea mai peremptorie a unei acțiuni deliberate de acoperire. Pur și simplu informația este ascunsă prin refuzul de a o face publică.

Cele mai tulburătoare documente din această categorie sînt cele ce aparțin N.S.A., agenția suprasecretă a cărei îndatorire esențială este să intercepteze : comunicațiile militare. Nimeni nu știe, cu adevărat, ce informații în domeniul O.Z.N.-urilor conțin documentele sale. Dar cineva care a lucrat pentru agenție i-a povestit lui Friedman că în martie 1967 a interceptat o comunicație între stațiile radar cubaneze și două reactoare Mig 21 trimise să intercepteze o misterioasă sferă metalică strălucitoare ce viola spațiul lor aerian. Cînd a devenit evident că piloții au dat greș în stabilirea contactului cu obiectul, au primit ordinul să-l doboare prin orice mijloace. Omul de contact al lui Friedman mai povestește că atunci s-au auzit trei tipete scurte din cabina celui de-al doilea aparat și avionul s-a pulverizat în aer. Statul major al NSA a întocmit un raport asupra incidentului.

Încă din 1980 cercetătorii în domeniu au chemat în instanță agenția pentru documentele sale legate de O.Z.N.-uri. Sentința i-a fost, însă, favorabilă. Agenția refuza să facă publice dosarele sale pentru că aceasta ar fi relevat, implicit, și sursele și metodele sale de lucru, fapt ce ar fi afectat securitatea națională. Friedman, însă, crede că, de fapt, în natura fenomenului există ceva pe care agenția îl privește ca pe o amenințare la securitatea națională. Aceste obiecte violează fără opreliști spațiul aerian american iar sistemul de răspuns militar este complet neadecvat. Un fapt complet inacceptabil pentru o superputere.

Pe de altă parte, ziaristul în domeniul aerospațial, Philip J. Klass, cel mai faimos sceptic în domeniu, nu acordă prea mare importanță acestor relatări. El consideră de înțeles motivele agenției de a nu-și face publice documentele, de vreme ce multe dintre interceptările de comunicații realizate de NSA provin din țări potențial ostile Americii și majoritatea lor sînt codate. Or, aceste dezvăluiri ar implica, cu necesitate, și deconspirarea amplasărilor anumitor centre de ascultare. În plus, și poate mai grav, ar deconspira faptul că americanii au reușit să descifreze anumite coduri.

Așadar, la întrebarea dacă aceste documente conțin rezolvarea misterului O.Z.N., răspunsul ar fi probabil negativ. Greenwood, coautor acum 6 ani al cărții „Clear Intent : The Government Coverup of the UFO Experience" (Intenție clară : Guvernul ascunde fenomenul O.Z.N.) explică acest lucru astfel. „De mai multă vreme unii dintre noi am gîndit că guvernul ascunde informațiile despre extratereștri și navele lor. Acum ne-am mai nuanțat pozițiile. Nu mai credem că guvernul are răspunsul. Dacă ar fi știut cu adevărat ce înseamnă acest fenomen, istoria, așa cum o cunoaștem azi, ar fi trebuit să arate cu totul altfel".

Argumentul cîștigă tot mai multă audiență. Pentru că, dacă la Roswell s-a prăbușit cu adevărat un O.Z.N., guvernul ar fi trebuit să pună în mișcare o întreagă serie de evenimente. Ar fi fost declanșat un studiu important și sute de oameni de știință ar fi trebuit să fie implicați în acești ultimi patruzeci de ani. Iar în privința fenomenului în sine, guvernul ar fi trebuit să adopte o cu totul altă poziție. Așadar întreaga istorie O.Z.N. ar avea sens numai dacă n-ar fi existat acea prăbușire.

Dacă ceea ce s-a prăbușit la Roswell a fost o navă extraterestră, atunci, cu siguranță, Statele Unite ar fi dorit să cunoască mai multe despre navele care-i survolează nestingherite spațiul aerian. Cel puțin s-ar fi stabilit un sistem de supraveghere din spațiul similar cu cel pus la punct la numai trei ani după lansarea primului „Sputnik". Este de necrezut că guvernul a stat cu mîinile în sîn, mizînd pe caracterul prietenos al extratereștrilor.

În 24 de ani de investigații O.Z.N., Klass mărturisește că n-a întîlnit vreo informație semnificativă care să fie ascunsă de oficialități. „Pentru a vă convinge de atitudinea lor", argumentează el, „sunați baza militară cea mai apropiată anunțîndu-i că o farfurie zburătoare tocmai a aterizat în grădina dumneavoastră și creaturi ciudate ies din ea. Dacă guvernul ar încerca cu adevărat să țină lucrurile sub control, vocea de la celălalt capăt al firului v-ar întreba de adresă și o echipă de investigatori ar sosi la fața locului în cîteva minute. În realitate, vocea de la celălalt capăt vă va mulțumi pentru telefon și vă va sfătui să vă adresați secției locale de Poliție sau unuia din numeroasele grupuri private de investigații O.Z.N.

Lucrurile nu sînt, totuși, așa simple. Este și părerea lui Bryant, poate nu întîmplător și functionar la Pentagon. „Dacă ei au într-adevăr dovezi concludente despre extratereștri și farfuriile lor zburătoare, oare l-ar mai interesa ce se întîmplă în grădinile noastre ?

adaptare de MIHAI BĂDESCU

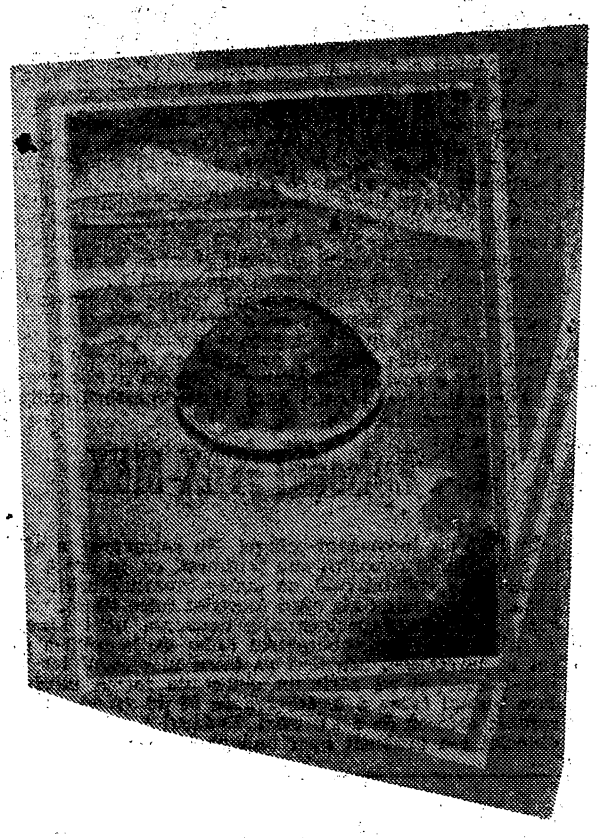

PRĂBUŞIRI DE OZN-uri

(Cinci cazuri celebre)

Următoarele cinci cazuri de prăbuşiri de O.Z.N.-uri sînt cele mai curioase piese privind evidenţa extraterestrilor. Deşi departe de a fi concluzive, fiecare caz se află încă sub studiu.

Incidentul de la ROSWELL

După prăbuşirea unui O.Z.N. în îndepărtatul ţinut Lincoln din New Mexico, pe la începutul lui iulie 1947, Baza Air Force de la Roswell a anunţat într-un comunicat de presă că era vorba despre un „disc zburător", din acelea despre care se vorbeşte prin ziare. Imediat după aceea, Cartierul General al Air Force de la Fort Worth nu mai este de aceeaşi părere. Generalul de Brigadă Roger Ramey afirma că a fost vorba de un balon meteorologic.

În 1990 Centrul de studii O.Z.N. a intervievat aproape 250 de persoane implicate, într-un fel s-au altul, în incident — de la membrii familiilor fermierilor care trăiau în apropierea locului prăbuşirii, pînă la ofiţeri de rang înalt din cadrul Air Force. Cei ce şi-au exprimat opinia despre originea rămăşiţelor presupuneau că nu ar fi de origine terestră. Mai mult, martorii pretind că nava conţinea o folie foarte netedă şi subţire care, chiar dacă era mototolită, revenea la forma iniţială fără nici cea mai mică urmă de îndoială.

O parte dintre martori pretind, de asemenea că au fost recuperate, de la o depărtare de cîţiva kilometri de locul prăbuşirii, corpurile unor fiinţe nonumane.

„Ghinda" de la KECKSBURG

Pe data de 9 decembrie, ora 4 şi 15 după-amiaza, mii de oameni din vestul mijlociu american au observat trecerea unui obiect strălucitor a cărui trenă lungă de fum rămăsese vizibilă 20 de minute după ce obiectul a dispărut. Investigatorii, care mai tîrziu i-au studiat traiectoria, au ajuns la concluzia că obiectul se mişca cu puţin peste 1 600 km/oră (meteoriţii traversează atmosfera la o viteză cu mult mai mare — peste 40 000 km/oră), în direcţia sud-est, dinspre Flint, Michigan, spre zona Cleveland unde a făcut o întoarcere de 25 de grade şi s-a îndreptat spre est. Un număr de locuitori ai localităţii Kecksburg, Pennsylvania a observat obiectul coborînd într-un nor de fum dar de o manieră controlată.

Potrivit reporterilor, cei ce s-au aventurat, în acele ore ale serii, în pădurea din apropiere, au descoperit un impresionant obiect auriu, de forma unei ghinde, care emitea o stranie lumină albastră. Pe o bandă, pe brîul obiectului, au remarcat un scris hieroglific. Imediat ce membrii escadronului radar 662 al Comandamentului Apărării Aerospaţiale şi-au făcut apariţia pe scenă, civilii au fost obligaţi să părăsească zona. Mai tîrziu, locuitorii Kecksburg-ului au remarcat un trailer al armatei care transporta ceva, acoperit cu o prelată, sub care se ghiceau formele unei uriaşe ghinde aşezate în poziţie verticală. Explicaţia oficială pretinde că obiectul de lîngă Kecksburg a fost un „meteorit", deşi nu a fost prezentat ca atare niciodată şi nici unul dintre martorii oculari nu susţine această ipoteză.

Episodul TEX-MEX

În 1977 un locotenent-colonel în retragere a afirmat, în cadrul unei depoziţii sub jurămînt, că, în urmă cu mai mulţi ani (probabil 1950, au dedus investigatorii), pe cînd testa, împreună cu alt pilot (decedat între timp), un F-94, atunci în fază experimentală, deasupra unei baze din Texas a Air Force, operatorul radar de la sol i-a avertizat că un O.Z.N. urmează să intre în cîmpul lor vizual. Într-adevăr ei au zărit un obiect de forma unui disc, care tocmai făcea o întoarcere de 90 de grade, dar li s-a refuzat cererea de a-l urmări. Radarul a indicat faptul că obiectul s-a prăbuşit apoi undeva la graniţa cu Mexicul. Colonelul şi coechipierul au aterizat cu reactorul, s-au îmbarcat într-un avion mai uşor şi s-au îndreptat spre locul accidentului. Acolo au zărit obiectul înfundat în terenul nisipos, înconjurat de soldaţi.

Întîmplarea a ieşit la suprafaţă, pentru prima oară, în urma investigaţiei lui Todd Zechel care auzise de ea prin intermediul unui angajat civil în armată angajat al cărui unchi pretindea că ar fi participat la recuperarea unui O.Z.N. de-a lungul graniţei. În timpul operaţiei, pretinde în continuare acest unchi, a fost recuperat corpul unei fiinţe extraterestre. În ultimii ani Zachel a admis că unchiul său este colonel în retragere dar nici n-a confirmat nici n-a infirmat relatarea. Pur şi simplu a refuzat să discute pe motiv de securitate naţională.

Prăbuşirea din NEVADA

La 18 aprilie 1962, Comandamentul radar al Apărării Aeriene Nord-americane a depistat un obiect roşu strălucitor deplasîndu-se spre vest deasupra Statelor Unite la mare altitudine. Ajungînd deasupra zonei, martorii de la sol au putut auzi un uruit ce nu putea fi asociat decît cu trecerea acestui obiect. Potrivit investigatorului Kevin Randle, martorii afirmă că obiectul ar fi aterizat pentru cîteva minute, lîngă Eureka, Utah, înainte de a-şi continua zborul. El a dispărut de pe ecranele radar la aproape 100 de km nord-vest de Las Vegas tocmai în momentul în care observatorii au remarcat o explozie aeriană. Incidentul este destul de obscur — singura relatare a apărut într-un ziar local „Las Vegas Sun" pe 19 aprilie — şi puţini cercetători în domeniu au auzit de el.

În anii optzeci, printre cei intervievaţi de Randle, unul se găsea, la data respectivă, la baza Nellis a Air Force. Omul pretinde că, împreună cu alţi soldaţi, a fost îmbarcat într-un autobuz cu ferestrele camuflate şi dus într-o zonă a deşertului pentru a aduna resturile a ceea ce semăna cu o farfurie zburătoare. Soldaţilor li s-a spus că este vorba de un prototip de avion secret. Randle este acum în căutarea celorlalţi membri ai presupusei echipe de recuperare.

DISC în deşert

Prin anii şaptezeci, veteranul investigatorilor americani în domeniu, Raymond Fowler, a cercetat cazul pseudonimului „Fritz Werner", un inginer care a lucrat la baza Air Force de la Wright-Patterson apoi la Centrul de Testări Atomice din Nevada. Într-o depoziţie, sub prestare de jurămînt, Werner afirma că pe 21 mai 1953, împreună cu alţi colegi, au fost trimişi la baza Air Force din apropierea localităţii Indian Springs, îmbarcaţi într-un autobuz cu ferestrele camuflate şi informaţi că vor participa la recuperarea unui „vehicul ultrasecret al Air Force". După patru ore de mers au ajuns într-o regiune pe care Werner o presupune a fi Kingman, Arizona. Li s-a arătat un obiect oval, care arăta ca „două farfurii adînci aşezate una peste marginile celeilalte", de aproape 10 metri în diametru. Sarcina lui era să încerce să determine cu ce viteză izbise nava nisipul deşertului. La un moment dat, în timpul acestei operaţii, Werner a aruncat o privire în cortul instalat alături de colegii săi. Înăuntru el a văzut „cadavrul unei creaturi humanoide de aproximativ un metru treizeci înălţime îmbrăcat într-un costum cu aspect metalic". La plecare, într-o discuţie scurtă cu un aviator, acesta i-a spus că a fost în interiorul navei unde a remarcat „două scaune rabatabile precum şi instrumente şi display-uri".

Toţi participanţii au jurat să păstreze secretul. Un alt investigator, Leonard Stringfield, intervievînd un metalurgist, fost angajat la Air Force, acesta i-a mărturisit că în primăvara lui 1953 a fost dus, sub camuflaj, într-o „zonă caldă şi nisipoasă" pentru a participa la recuperarea unui vehicul foarte asemănător cu cel descris de Werner.

MIHAI BĂDESCU

Între două porți

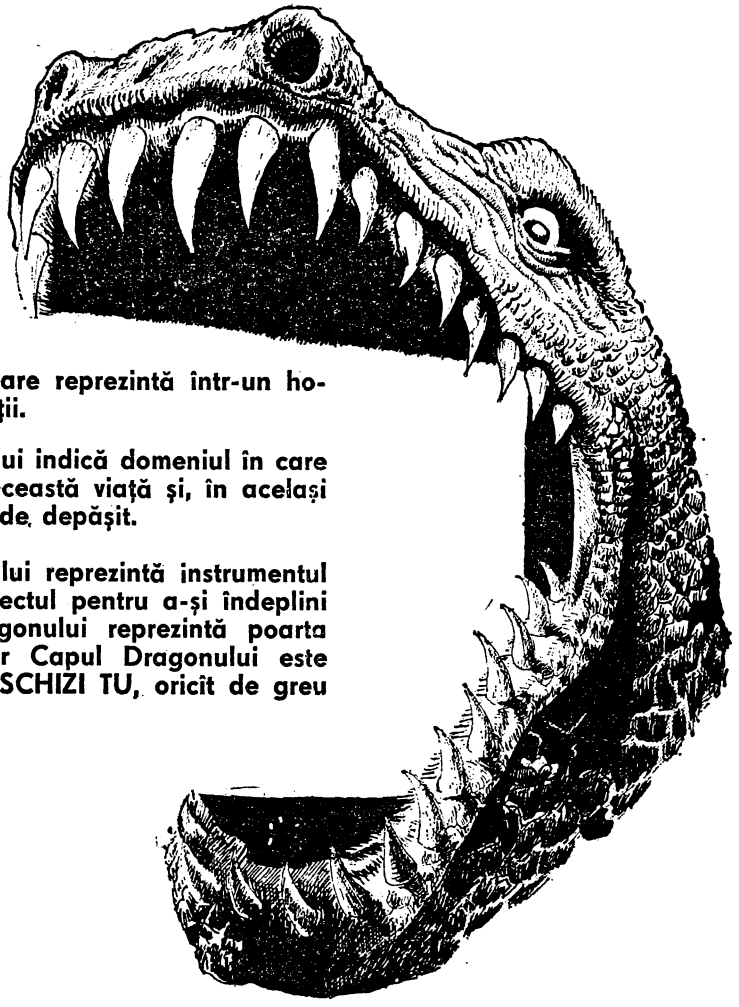

Dragonul sau axa nodurilor lunare reprezintă într-un horoscop acul indicator al sensului vieții.

Nodul Nord sau Capul Dragonului indică domeniul în care subiectul TREBUIE să se afirme în această viață și, în același timp, felul dificultății pe care o are de depășit.

Nodul Sud sau Coada Dragonului reprezintă instrumentul potrivit de care se poate folosi subiectul pentru a-și îndeplini scopul. Cu alte cuvinte, Coada Dragonului reprezintă poarta pe care ți-o deschide DESTINUL, iar Capul Dragonului este POARTA PE CARE TREBUIE S-O DESCHIZI TU, oricît de greu ți-ar fi.

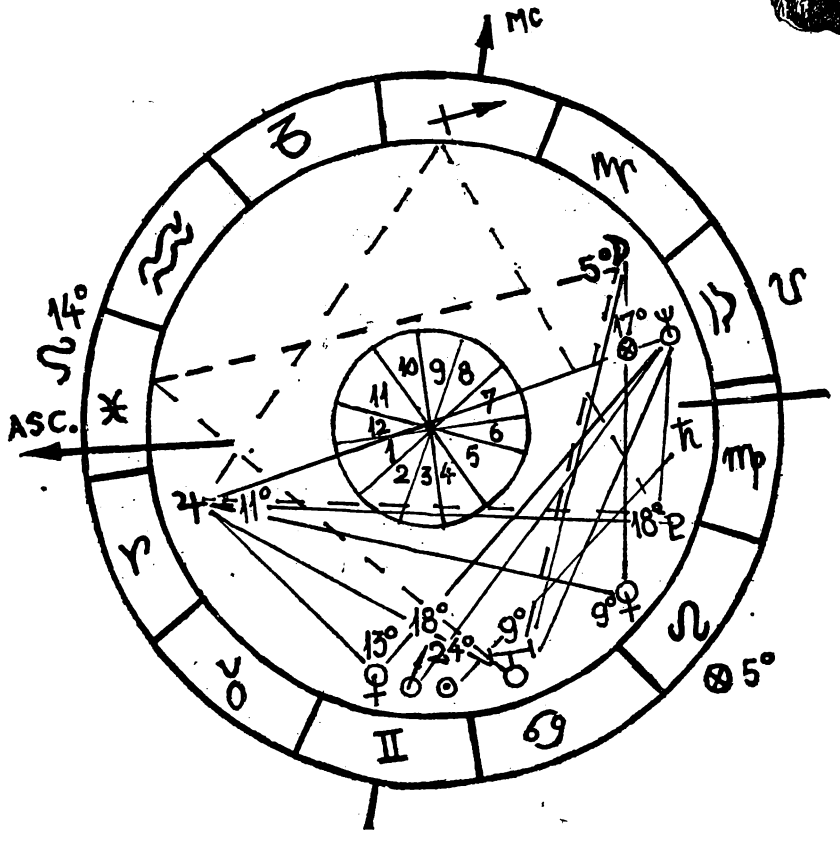

REÎNCARNĂRI

Întîlnirea cu fiul meu

Nu pot să sufăr copiii. Asta, așa, în general. Cei isteți reușesc uneori să mă capteze într-un dialog. Dacă au umor, deci inteligență evidentă devin a lor, sau, mă rog, de-a lor pentru scurt timp.

Nu-mi iubesc nici proprii nepoți. Sau, mai degrabă, nu-mi sînt pe plac. Unul o ține tot într-o strîmbătură iar celălalt e un ciufut și jumătate. Mai precis cu ei NU COMUNIC. Nu la această oră. Poate într-o altă vreme astrală lucrurile să se schimbe.

Pe EL, de cum l-am văzut, l-am iubit. Ne-am înțeles imediat. S-a apropiat de mine și-am comunicat spontan. Ne-am trîntit pe-o canapea și-am supt acadele — puștiulețul m-a servit prompt — și ne-am uitat la un film de animație. Îmi spunea nimicuri dar putea să și tacă. ERA CU MINE.

AURORA INOAN

Taică-său a intrat în încăpere și s-a oprit o clipă în ușă. Ne-a privit lung. I-a spus subconștientul ceva? A mai ieșit apoi să-mi facă o cafea și mai știu eu după ce, iar cu EL am călărit de comun acord ciinele, mare, negru, bun și înțelept.

De două-trei ori am mai vorbit cu copilul la telefon. Nu mi se plîngea niciodată direct de vreo nemulțumire de-a lui, dar eu treceam întotdeauna dincolo de cuvinte. Tonul, fraza pe care o rostea îmi erau suficiente.

Am început să mă gîndesc din ce în ce mai mult la el. Îi cumpăram cărți și i le trimiteam prin taică-său. Am început să-l visez și să mă întîlnesc cu el în somn. Atunci vorbeam mai multe. Dar TOT NU ȘTIAM...

În fine, EL a început să mă preocupe chiar mai mult decît tatăl, de care mă leagă o puternică afecțiune. Simțeam că are nevoie de protecția mea.

Pentru că-mi cunosc foarte bine firea, pricepeam că nu poate fi vorba de vreo refulare de, ha, ha, ha, fată bătrînă. Mă jenam totuși să-i spun tatălui mai mult de teamă să nu-și imagineze că fac un joc minor.

Din ce în ce mai curioasă, mai nedumerită, intuind probabil adevărul, comparam astrogramele. A mea și a tatălui său. Tot nu ieșea pregnant, indubitabil, **răspunsul.** Totuși, mă pomenisem rostind față de o prietenă, așa parcă în glumă, dar cît de serios, ADEVĂRUL.

O altă prietenă, astroloagă de mare intuiție și cu infinit mai multă informație decît mine în domeniu a intuit într-o zi relația.

Nici nu i-am mai întocmit pustiului astrograma. Din efemeride, la prima privire, a reieșit fără dubii : nodul lui sud, coada dragonului coincide cu luna mea (elementul matern). Prin urmare, se explică totul : **acolo, de unde vine (coada dragonului) el, eu i-am fost mamă.** El este deci fiul meu din altă viață. Asta nu înseamnă neapărat că și tatăl lui mi-a fost soț. Iar de-acum aștept un inițiat să-mi spună cum ne-am avut, cum ne-a fost împreună. Și încă ceva. Asta mai explică de ce nu am alți copii, de ce nu i-am dorit și nu i-am născut. **EL era foarte aproape de mine și forța divină ne-a hotărît revederea.** Chiar dacă a venit în această viață ca fiu al altei mame.

MATEMATICI ASTRALE

Armistițiul luminii

Andrei spune că matematica de azi nu e matematică. El vrea să se înțeleagă cum că sensul profund al numerelor este altul. Că ele configurează destine personale și destine colective.

Lui Andrei îi place 14. Dar 14 este 1 și 4. Adică două din cele 10 Sephiroth cu emanațiuni diferite. Prin urmare 1 — Kether — coroana din Trinitatea creatoare (Viața, Forma, Lumina) și 4 — Chesed — miericordia, cea care trebuie să rămînă în echilibru cu 5 — Geburah — severitatea, forța care clădește cu forța care distruge. Dar 14 mai este și DEMONUL în Jocul cel mare, TAROTUL cel cu 78 de cărți din tradiția egipteană, de la Toth încoace. Deci, drept sau răsturnat, el arată că necuratul se amestecă în treburile noastre. Oare ?

Poate... Căci, la rîndul meu, m-am gîndit mult la semnificația lui 14, care nu putea să nu existe, de vreme ce un bărbat născut în 14, are numele alcătuit din 14 litere (7 + 7), a locuit la apartamentul 14 și etc. Trecutul nu i-a fost dulce. Cînd i s-a schimbat viața i-a intrat 9 (sau 6, depinde cum te uiți la el și cum îl integrezi spiritual). O informație venise de mult. Fiul lui, născut într-o zi de 9. Acum locuiește pe o stradă la numărul 9 și 9 este Yesod — fundațiunea (una din cele 7 sephiroth, analoage cu universul mic al celor 7 planete). 9 este în Jocul cel mare Justiția. Drept — dreptate și judecată, răsturnat — proces și discuțiune. Dar 9 sînt și muzele, iar femeia tot 9 luni poartă pruncul. 9 este și obiectul unor curiozități aritmetice.

Între Demon și Justiție, o logică relație, la fel aceleia dintre forța care clădește și fundațiune. Parcă-l văd pe Belial din „Claviculele" lui Solomon, vîrîndu-și coada între copite ; deja el nu mai dansează în fața marelui înțelept. De-acum, Jacobus de Theramo poate sculpta în Cartea pietrelor un anume tip de armistițiu. Poate pe cînd Uranus va intra în Vărsător și planeta se va aera cu totul vom înțelege FIECARE că trăim într-o imensă iluzie, că de fapt, NU EXISTĂM, că materializarea e o probă în care coborî din lumină, că trăim într-o convenție pentru a deveni din ce în ce mai puri. Altminteri nu poate fi. Căci noi sîntem expresia materială a unor relații astrale, un răspuns la radiațiile planetelor din cerul sub care venim pe lume. „Lumina stelei ce-a murit încet pe cer se suie / **Era pe cînd nu s-a zărit / Azi o vedem și nu e".** Și-atunci ?! Căci dacă ele nu sînt ce se arată și știm că totuși sînt, iar dacă noi știm că sîntem produsul lor, despre care uite că mai știm că totuși nu avem cum fi, cu cît oare ar trebui să ne întoarcem în trecut ca să ne întîlnim cu cei care sîntem de fapt ? Pentru că azi, e limpede, **nu existăm.** Răspunsul, adevărul e doar în lumină. Cum zice și Umberto Eco, în ultimul capitol al „Pendulului lui Foucault", desigur, Malkuth — „Dar răul este că ei sînt singuri că se află în lumină".

Malkuth — numărul perfect din Kabală, Regatul, decada studiată ca sephiroth (emanațiuni), pluralul feminin al lui sephar (număr).

Palid ca șansă în sine, în Jocul cel mare te-ndeamnă, drept — să te feresti de necumpătare, iar răsturnat îți indică botezul și căsătoria, boala sau moartea, oricum, intervenția obligatorie a unui preot. În Tarot poartă numele de MODERAȚIUNE. O noțiune atît de străină contemporaneității...

AURORA INOAN

14 — Fratele mai mare al misteriosului număr 13

sau

Unitatea de bază a ciclului planetelor transsaturniene

Citind capitolul „Misteriosul 13 în lumea astrelor" din cartea lui Florian Onitza „ASTRE și DEZASTRE" m-am întrebat dacă nu sînt și alte numere care vin să ne fascineze cu prezența lor inedită.

Ani de zile am fost intrigat (dacă nu urmărit) de un alt număr, numărul **14.** Tatăl meu a murit cînd aveam 14 ani și jumătate, iar mama mea cînd am ajuns în al 14-lea an de la I-a mea angajare în serviciu.

Inițial n-am dat importanță acestui număr. Dar el mi-a dat senzația că mă urmărește din ce în ce mai mult. La vîrsta de 28 de ani (de 2 ori 14) am reușit să găsesc un serviciu mai bun, intrînd în comerț exterior. După alți 14 ani, la 42 de ani, am fost dat afară din serviciul în care fusesem angajat.

În anul 1953 am intrat la școală, după alți 14 ani am încercat să intru la Facultatea de Medicină (1967), unde nu am reușit ; eu eram deja student la Facultatea de Comerț.

Actualmente numărul blocului în care locuiesc este 14.

Așa după cum spunea și Florian Onitza, unii cred că 13 poate aduce fie noroc, fie ghinion ; la fel, eu pot spune că 14 mi-a purtat pe rînd, cînd noroc, cînd ghinion.

Anul meu de naștere este un multiplu de 14. (1946 = 14 × 139).

Aceste lucruri m-au condus la o serie de cercetări în vederea găsirii unor succesiuni de întîmplări legate de numărul 14. Iată cîteva dintre ele :

— 3 dintre cele mai mari genii ale muzicii sînt legate prin numărul 14. Astfel, Beethoven s-a născut în anul 1770, iar ilustrul său predecesor Mozart în 1756 (cu 14 ani înaintea sa). Alt mare geniu al muzicii, Bach, s-a născut cu 70 de ani înaintea lui Mozart, în 1685 (adică de 5 ori 14).

Cei 3 corifei s-au născut într-un interval de 84 de ani, adică tocmai un ciclu al lui Uranus (1685 — 1756 — 1770).

2 dintre ei, Bach și Mozart, au murit la un interval de aproape 42 de ani (1750 Bach și noiembrie 1791, Mozart). Moartea lui Beethoven s-a produs în anul 1827, adică cu 14 ani după nașterea celor mai mari 2 titani ai muzicii de operă, Verdi și Wagner, născuți ambii în același an, 1813. Între anul morții lui Beethoven (1827) și anul morții lui Wagner (1883) a fost o diferență de 56 de ani (4 × 14).

Iată cîteva alte evenimente legate de numărul 14 și multiplii săi :

— Între anul revoluției de la 1848 și anul 1918 (anul unirii României cu Transilvania și anul nașterii lui N. Ceaușescu) au fost 70 de ani (5 cicluri de 14 ani), iar între 1918 și anul revoluției 1989 au fost alți 71 de ani.

Deci între cele 2 revoluții (1848 și 1989) au fost 141 ani (10 cicluri de 14 ani).

— Între anul naționalizării — 1948 și 1989 (anul revoluției române), au fost aproape 42 de ani (3 cicluri de 14 sau 1/2 din ciclul lui Uranus), fiecare an aflat între cei 2 menționați, aflat la o diferență de 14 ani, fiind marcat de un eveniment deosebit. Astfel în 1962 a avut loc colectivizarea, iar în 1977, cutremurul de la 4 martie.

— Între începutul primului Război Mondial (1911) și începutul celui de-al II-lea Război Mondial (1939) au fost 28 de ani (2 × 14), ca și între sfîrșiturile lor, 1918 respectiv 1945. O repetare a istoriei la o diferență de 28 de ani. Tare mi-e frică să nu se repete istoria a III-a oară, peste 56 ani, în 1995.

— Între revoluția engleză (1649) și revoluția franceză (1789) au fost 140 ani (10 cicluri de 14).

— Între anii de naștere ai celor doi mari poeți români, V. Alecsandri (1821) și Mihai Eminescu (1849/1830), au fost 28 de ani, ei murind la un interval de 1 an, Eminescu în 1889, Alecsandri în 1890.

— Între Unirea Principatelor Române (1859) și trecerea României la sistemul comunist (1944) au fost 84 de ani (6 cicluri de 14 ani sau un Ciclu Uranusian).

— Voltaire a trăit 84 de ani (1694-1778), 1 ciclu uranusian complet, iar anul morții lui fiind și anul morții lui Jean Jacques Rousseau, a fost divizibil cu 14.

— Între anul nașterii lui Nostradamus, 1503, cel mai mare astrolog și anul nașterii lui Newton, 1643, cel mai mare matematician și fizician din ultimul mileniu, au fost 140 de ani (10 cicluri de 14 ani). Încă un amănunt : numele amblor începe cu litera N, a 14-a literă din alfabetul românesc și din cel ebraic.

— Între anul nașterii lui Pitagora (580 î.e.n.) și anul nașterii lui Aristotel (384 î.e.n.) au trecut 196 de ani (14 cicluri de 14).

Am cautat să fac o legătură între numărul 14 și ciclurile planetare. M-am gîndit inițial la Saturn. Ciclul acestei planete fiind de 29,45 ani, (neîncadrîndu-se deci perfect în cadrul a 2 cicluri de 14 ani) am renunțat la această idee.

Mai aproape de adevăr mi s-a părut încadrarea perioadei de 14 ani în ciclul planetei Uranus de 84 ani. Rezultă că ciclul uranusian ar fi format din 6 perioade de 14 ani.

După cum știm cifra 6 reprezintă cifra perfectă la pitagoricieni. 6 = 1 + 2 + 3 = 1 × 2 × 3 (singura cifră la care suma și produsul divizorilor este egală cu ea).

Am ajuns apoi la ciclul lui Neptun de 164,79 ani. Împărțind acest ciclu la 12 ajungem la aproximativ 14 ani. (rezultatul strict matematic este de 13,7325 ani) perioadă influențată de Neptun în fiecare căsuță zodiacală.

Continuînd investigațiile am constatat că și ciclul lui Pluto de 248,4 ani împărțindu-l la 14 ar rezulta 17,7742 aproximativ 18 perioade.

Am tras concluzia că ar putea fi o legătură între 14 și ciclurile celor 3 planete transsaturniene : Uranus, Neptun și Pluto, numărul 14 putînd fi verigă de legătură între ciclurile acestor 3 planete, toate 3 găsindu-se într-o progresie aritmetică cu rația aproximativ 84 de ani.

Uranus = 84 ani aproximativ 6 cicluri × 14 ani.

Neptun = 164,79 aproximativ 12 cicluri × 14 ani.

Pluto = 248,4 ani aproximativ 18 cicluri × 14 ani.

Desigur, sînt posibile și alte interpretări, această expunere putînd fi considerată și ca un lanț de speculații, dar nu cred că se poate nega în totalitate raționamentul.

ANDREI POPESCU

Frîna vremilor căzute

Coborîse precipitat, lovit de o paporniță ; alunecă și-și scrînti piciorul drept călcînd într-o denivelare pe care n-o observase între dalele peronului. Gara Bușteni se umplu se de vacarm, deși nu era sîmbătă sau duminică. Mai mult decît turiștii de toate vîrstele cu schiuri și rucsacuri în spate, culoarea momentului o dădea o nuntă țigănească. Un grup de nuntași coborîse din tren și altul foarte numeros îl așteptase în gară cu lăutari, cordele colorate și chiuiturile de rigoare între două înghițituri din sticla jucată.

Noaptea albă din tren și piciorul dureros îi scădeau moralul. Un claxon („Timpitule, nu vezi că-i roșu ?!“). Drumul de la Babele la Omul, singur, cu popasuri lungi, sezînd pe cîte o piatră sau întins pe spate (după anotimp) avea efectul unei reculegeri în fața altarului unei biserici la o mare sărbătoare, dar parcă mai intens și de mai lungă durată. O mare liniște și împăcare urca în el, o detașare din contingent pe care o retrăise periodic venind aici să se mai încarce cu o rezervă de... de ce oare ? De ceva care ajuta să mai suporți o vreme viața căutîndu-i sensul. Dar pînă la Babele... („Telecabina nu merge. Păi e-n revizie, n-ați știut ?“ „Lasă, s-ar putea să-i dea drumu' peste două ore, că vin niște turiști străini“.)... Piciorul, altminteri... dar pînă sus... la Muntele Ascuns (De ce „ascuns“? Păi, norii...) sau Vîrful Ocolit (De ce „ocolit“ ?!) sau Bucura Dumbrava după alt ghid, care indica numele geografei care l-a „descoperit“.

Pînă la urmă telecabina merge : un grup numeros de doamne și domni de vîrsta a doua și a treia care s-a oprit la Cabana Babele speriat de ceața groasă de pe platou. Pentru el nu conta. Știa fiecare piatră, fiecare pas era dinainte călcat și parcă se făcea o potecă în fața lui, un drum în ceață, cu „borduri“ și „marcaje“ în contururi mov. Un val de căldură, recunoștință, iubire îl inundă inima. Pentru întreaga Terră... Oameni ! Copii ! aici n-ar plînge nimeni.

Muntele Ascuns... ascuns de Dumnezeu, care i-a obligat pe oameni să-l „ocolească“, să nu-i strice armonia. Urcă drept, pe creastă, nu ocolit pe drumurile marcate. Este ca și cum a-l ridica fruntea mîndru că ai ieșit pur dintr-o luptă cu ispita. Aici e vîrful ; ba nu, aici ! Sînt două. Pe culme, între două vîrfuri ca între două lumi pe Muntele Ascuns. Se așează. Lumina crestea. Ciudată pare lumea cu întreaga ei istorie de aici și... mică, iar eu parcă nu mai sînt... chiar nu mai sînt...

Părea că se contopise cu lumina și aerul pur. Primea totul cu un firesc absurd pentru starea de ios, de la poalele muntelui. Parcă se modificase ceva... Își îndreptă picioarele și se întinse pe piatra... ce piatră ? ! Parcă nu se așezase pe o piatră largă, șlefuită octogonală. L-ar fi uimit pe saua muntelui această piatră ca o masă. Și totuși... Își ridică privirea. În fața lui, la doi metri, sezînd, un bătrîn. Cu barba de patriarh, în haină lungă albă de lînă și pieptar negru, îl privea intens, limpede, cald. Părea firesc, deși nu mai văzuse niciodată o privire atît de directă, de fermă și de caldă în același timp.

— Cine ești ?

— Moșu' !... Slujitor al lui Zăumos în Kogaionon.

— Zăumoș ? Adică Zalmoxis am citit undeva că grecii au transcris cum au putut numele Zăului Moș... Și Kogaionon. Deci ăsta-i muntele sfînt al dacilor ? !

— Al dacilor și al oamenilor.

— Deci mai sînt slujitori ai lui Zalmoxe ? Uluitor !

— Acum mai sînt, dar nu destui, vremurile au căzut, iar pînă în veacul tău nu va mai fi nici unul...

— Veacul meu ? Dar în ce veac sîntem ?

— Știi bine în ce veac și în ce an trăiești și vei trăi mai departe cu rost anume, ci eu sînt trăitor al anului 5001 (douăzeci și cinci de veacuri înaintea ta) cu rost să păstoresc după puteri și veacurile pînă la tine și încă după tine pînă ce alți slujitori se vor naște și vor crește în stare să țină frîna vremilor... Te-am chemat...

— M-ai chemat... (se ridică în picioare pe piatra octogonală), adică eu acuma trăiesc în Dacia lui Decebal ?

— Mult mai înainte, de Decebal, cu moartea lui va începe vremea lumii răsturnate. Și pînă atunci multe vor trebui rînduite.

Ascultă, căci rostul tău este să faci cunoscută veacului tău rînduiala dreaptă și toate cele ce-am ascuns spre ocrotirea lor.

— va urma —

LUCIA BUCȘA

ÎNTREBĂRI CĂTRE FORȚA DIVINĂ

Calea soarelui în oglindă

La început a fost Cuvîntul. LOGOSUL. Gînd și cuvînt în același timp. Nu erau două cuvinte pentru a denumi gîndul și cuvîntul, căci nu erau două realități diferite. Erau una. Rosteam numai ceea ce gîndeam și gîndeam, credeam ceea ce rosteam. Adică nu era minciună, convenție, înșelătorie. Deci nu era nici un delict. Nu era vorba de simț moral pentru că nu era bine și rău. Dumnezeu era în om și omul era Dumnezeu... Căci ceea ce rostea — era. Cuvîntul fiind una cu gîndul, avea putere și devenea ceea ce denumea.

În India circulă și acum credința că dacă nu spui nici o minciună, orice dorință se îndeplinește. Deci, iată calea : adevărul ! Adevărul tot, gol-golut, bun sau rău pentru a anula din rădăcină distanța care desparte părți din ființa noastră. Minciunile, fie ele cît de mici, de politețe sau convenționale, ne-au pulverizat ființa, i-au redus unitatea, puterea și sensul. Adevărul ne poate aduna, reîntregi. Acesta o fi sensul Sfintei Taine a mărturisirii ?! Și apoi, mai departe fără minciună, dar asta înseamnă fără ambiție. Fără minciună înseamnă fără lăcomie. Fără minciună înseamnă fără pofte ale desfrîului.

Numai datorie, smerenie, modestie. Aceasta este fața călugărului, dar nu numai. Sînt cîțiva, ar mai trebui cîțiva și ar ajunge pentru tot universul uman. Nu e nevoie de unanimitate, nici măcar de majoritate, doar de calitatea elitei. Încă nu este, dar ar putea fi în orice clipă, cu orice străduință, nevoință a unuia sau altuia spre propria îmbunătățire.

Și atunci minciuna ambițiosilor, lacomilor, desfrînaților, n-ar mai avea putere asupra celor nevinovați, s-ar întoarce bumerang, distrugătoare împotriva autorilor ei.

Prin gura Mîntuitorului Dumnezeu a spus : „Numele meu este IUBIRE și ADEVĂR." Să citim cuvîntul „adevăr" invers : RA-VEDA — drumul, calea Soarelui : curat, luminos, ciclic, fără abateri.

Și iubirea ? Și iubirea ! Căci numai ea ne unește pe toți spre același țel.

Cu cît vom vedea că adevărul se poate ascunde un timp tot mai scurt, cu atît vom ști că forța morală a elitei umane a crescut. Și ea va crește pînă cînd într-o zi minciuna va anula pe loc, exploziv, pe autorul ei, ce a făcut imprudența să se împartă, să renunțe la integritate.

Și atunci va fi... din nou Cuvîntul. Turnul Babel fi-va uitat și va fi din nou numai o „limbă"... Și ceea ce vom rosti — va fi. Căci Dumnezeu va fi în om și omul va fi Dumnezeu...

Și nu va mai fi viitor și nici trecut, ci doar un prezent veșnic integrat în armonia cosmică. Și ceea ce vom rosti (gîndi) va fi din iubire și va FI (adică va lua ființă). Deci nu va mai fi destin și predestinare, căci nu vom mai fi în TIMP. Iar cerul cu stelele unde ne citim acum DESTINUL, va avea alt sens. De aceea Sf. Scriptură spune : „Și va fi un cer nou și un pămînt nou."

Pămîntul este lutul din noi.

Toate acestea pentru că acum conjunctura astrală anunță tocmai o astfel de restructurare sufletească. După o exacerbare a simțurilor, iubirea ca joc și flirt, patimi și violență în iulie—august urmează o recucerire a acestora, o restructurare profundă a motivației afecțiunilor, acestea căpătînd un sens profund moral. Conjunctura astrală a momentului arată o legătură armonioasă între percepție, analiză, rațiune pe de o parte și intuiție, revelație, cunoaștere transcendentală pe de altă parte. Este momentul în care unii oameni își pun întrebări fundamentale : ce este rațiunea, ce este sentimentul, ce este binele și răul, ce este omul, ce este Dumnezeu ? Nu este nevoie de răspunsuri. ESTE NEVOIE DE ÎNTREBĂRI ! Ele îi orientează pe oameni. Unii spre alții și spre adevăr.

LUCIA BUCSĂ

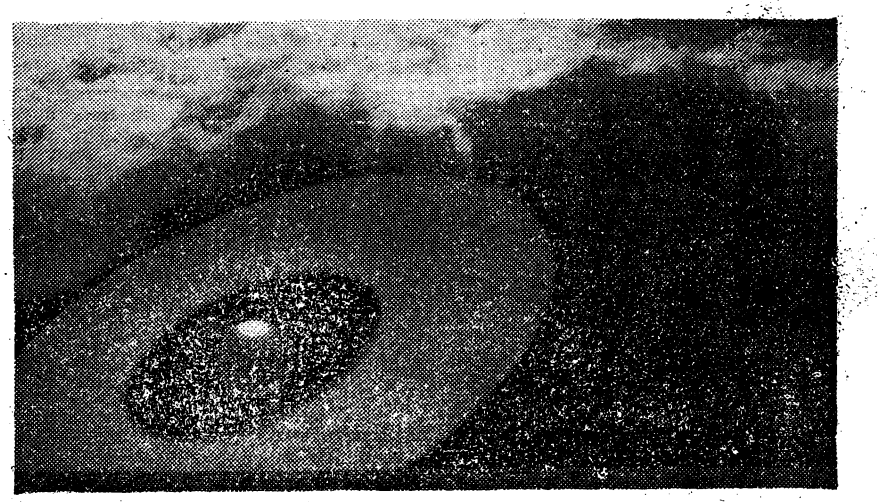

La noi, în Zona Crepusculară

(Urmare din pag. 1)

la prietenii din interiorul **fandom**-ului (termen american, semnificînd masa fanilor și a scriitorilor de Science Fiction, laolaltă).

Dar iată că a venit Revoluția din Decembrie '89 — mulți ani strivită — a explodat. Cioburile s-au împrăștiat către toate colțurile universurilor (interioare), conform teoriei expansioniste, apoi, din păcate, a apărut un puternic fenomen de implozie care le împinge, grăbit, la Joc. Așa că, iată-ne, pe cei mai mulți dintre noi, la fel de răi, lași egoiști, stupizi, lichele — ca și în zilele de dinainte de Potop.

În aceste condiții, vă dați seama, nevoia de protecție intervine în noi în mod reflex. Avem, deci, nevoie de utopii, de mistere, de povești pe care să le împărtășim între universurile noastre. Avem nevoie de zone crepusculare, în care să putem dormita visînd cu ochii deschiși.

Paginile de față constituie încă o încercare de a deschide, pentru public, sipete cu vise. Vă dorim ca, împreună cu noi, să le visați frumos.

MAGAZIN EDITAT DE
REGAL TOURS
CU SPRIJINUL SOCIETĂȚII DE PRESĂ
REALITATEA ROMÂNEASCĂ

Colectivul de redacție :
AURORA INOAN — redactor șef ; MIHAELA MURARU-MĂNDREA și MIHAI BĂDESCU — redactori șefi adjuncți ; IONUȚ BĂNUȚĂ și NICOLAE GHINUȚI, prezentare grafică

16 pagini — 20 lei

Tiparul Imprimeria „CORESI"